Țara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

Decizie istorică între Coreea de Nord şi Coreea de Sud, care probabil va slăbi influența americană în peninsulă pag. 4

Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 a fost făcută de două partide: Partidul Social Democrat Român (actualul PSD) şi Partidul Național Român (actualul PRM) pag. 20

Cercul Militar Curtea de Argeş - oază de promovare a marii culturi româneşti pag. 8

REFLECTOR argeşean

ISSN 1843 - 0392 ● ISSN-L 1843 - 0392 ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAȚII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOȚILĂ** ● Anul XII - **Nr. 361** - 20 pagini - tiraj 2.000 ex. ● **20 februarie - 12 martie 2018** ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituție: România este stat național, suveran şi independent, unitar şi indivizibil"

Sloganuri mincinoase privind Catedrala ortodocsă a Mântuirii neamului Românesc pag. 3

Ion Gîrleanu, primarul comunei Bogați prezintă bilanțul anual al anului 2017 pag. 10

EDITORIAL

S-a întâmplat minunea mileniului

„GUVERNUL VASILICA" - UN GUVERN DIN EPOCA DE PIATRĂ

Şi în sfârşit Dragnea a săvârşit minunea mileniilor. În decursul mileniilor România a avut „în nomenclatura protipendadei" doar domnițe, domnişoare, prințese şi cam atât.

Recent, nomenclatura mileniilor s-a îmbogățit cu un nume nou care va intra în istorie datorită Preşedintelui PSD - Liviu Dragnea, probabil un „afemeiat de viță nobilă" care este „bolnav" de boala numită „femina". Altfel nu ne putem explica motivul pentru care, cu de la sine putere, pentru că Liviu Dragnea face totul fără să întrebe pe nimeni în partidul de stânga ci doar după capul domniei sale „îngust", a pus-o în fruntea statului ca premier.

Nici nu ajunsese preşedinte de partid şi a propus o fetişcană de doar 24 de ani, originară din Teleorman, pe numele ei Ştefănescu, să acceadă în Parlamentul României ca reprezentantă a teleormănenilor. Deşi criticat de sus în jos şi de jos în sus, „Dragnea cel vestit", precum haiducul din poveste, cum îi este stilul, nu a mai ținut cont de părerea „CEPEX-ului de stânga" şi după ce s-a luptat cu doi foşti prim-miniştri care „nu i-au ascultat poruncile" aşa cum spunea Lăpuşneanu, unul dintre domnitorii despoți ai Țării Româneşti care îşi-a tăia sfetnicii cu sabia dacă aveau alte păreri.

Acest lucru s-a întâmplat la început de an 2018, când „frumosul din pădurea adormită", pe numele său Liviu Dragnea, după adânci deliberări cu sine însăşi, a pus ochii pe cea mai frumoasă „zână" a politicii româneşti. Să nu credeți că a căutat-o prea departe la Teleorman. De data aceasta a găsit-o departe de domiciliul conjugal de la Teleorman, tocmai din Parlamentul de la Bruxelles.

„Liviu cel Frumos, cu mustața întoarsă pe dos" a găsit-o după ce probabil a „căutat-o", cum îi este stilul, tocmai la Bruxelles după ce tot domnia sa a propus-o la „ultima şedință foto" prin care se numeau europarlamentarii la Bruxelles.

Alea iacta est..., adică zarurile au fost aruncate, spune un proverb de prin Europa.

După ce Grindeanu şi Tudose au fost maziliți chiar în mod foarte ordinar datorită faptului că deşi propunerea era politică, aceşti doi foşti prim-miniştrii, în mod grosolan nu au mai ținut cont de CEPEX-ul dominat de domnul Dragnea. După ceva lupte seculare în care s-au înfruntat 2-3 tabere slăbuțe din interiorul PSD-ului, „mustăciosul" a stabilit: „Vasilico eşti prim-ministrul meu"!. Da. Da Am spus prim-ministrul domnului Dragnea, pentru că dacă cineva se împotriveşte în PSD este ca şi când şi-ar fi pus ştreangul de gât. Acest lucru s-a întâmplat cu o serie întreagă de foşti prim-miniştri foarte capabili, pe care „ochiul vigilent al luptătorului politic de la Teleorman" nu i-a iertat. Probabil că dacă ar fi fost pe timpul Revoluției Franceze, Dragnea i-ar fi şi ghilotinat. Numai că domnia sa trăieşte în anul de grație 2018, după ce, prin 2014, cum spune

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 15 38 6 44 30 48

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

românul, „l-a belit pe Ponta" din punct de vedere politic. Că nici Victor nu era prea de soi este o altă problemă. Dar politica de „belit" a adversarilor politici la domnul Dragnea este o metodă care ţine. Oare de ce ţine? Păi nu ştiţi... De dragul coaliţiei. Probabil că domnul Tăriceanu înghite în sec dar nu are ce să facă. Cu Dragnea nu-i de glumit. El, deocamdată, are în spate o majoritate destul de închegată, sprijinită tot la fel de închegat de majoritatea minorităţilor din Parlament, chiar şi a minorităţii germane care îl sprijină „până la moarte" pe etnicul german - Preşedintele Iohannis. Nu ştim motivul pentru care domnul Preşedinte acceptă ca însăşi minoritatea germană, micuţă cum este, să treacă din partea duşmanului de moarte al dreptei. Că întradevăr stânga este duşmanul de moarte al dreptei din Parlamentul European, şi sigur că şi în România este la fel. Adică cu un „Orban" a cărui origine maghiaro-română este dubioasă dacă ne gândim şi la numele de Ludovic, putem trage concluzia privind „lupta politică fără de principii" din Parlamentul României. Ludovic este gata să se pupe în public cu Orban. De asemeni, Liviu se poate pupa în public cu Iohannis. Iar politica înţeleaptă în Parlamentul României care se trage de pe timpul fanarioţilor nu mai reprezintă o surpriză. Şi uite aşa Guvernul dintre Prut şi, mai la Apus spre Tisa, a fost „îmbogăţit" cu numele Vasilica. Ce o fi găsit domnul Dragna la Vasilica noastră românească este greu de înţeles. Vasilica noastră nu are nici cap nici coadă, adică îi lipseşte capul, având doar coadă. Probabil că Dragnea a căutat-o prin „cotloanele" Parlamentului European şi probabil, frecându-şi mustaţa, şi nu barba, şi-a zis fericit: „Vasilico, a mea eşti!". Tu o să-mi speli nu numai păcatele, dar chiar şi rufele murdare din apa belinei de la Teleorman. Că domnul Liviu nu este sută la sută vinovat, este o altă problemă. Domnia sa a ştiut, aşa cum spun poveştile lui Petre Ispirescu, „s-a dat de trei ori peste cap" şi probabil şi-a transferat influenţa berlinei la fiul prea iubit. Numai că Codruţa, şi ea având o origine nu prea românească, este alături de „tăticul său adoptiv" - Preşedintele Iohannis. Pentru „tătic" este în stare să facă moarte de om. Da. Am spus precis „moarte de om". Păi cine l-a ţinut în închisoare pe fostul miliardar de la Astra până şi-a dat zilele? Codruţa. Sigur, cu sprijinul „zeiţei dreptăţii" pe care oamenii din pieţele oraşelor româneşti o sprijină necondiţionat, apărând-o până la moarte. Dar credem că a venit timpul să ne ocupăm puţin de Vasilica. Nu de Vasilica Tastaman, soţia fotbalistului Enei, ci de Vasilica Dăncilă.

Prima femeie „mortală" din istoria zbuciumată de mii de ani a românilor a apărut din spuma mării de la Teleorman, la fel ca nimfele din Marea Neagră. De aceea credem că ar trebui să spunem câteva cuvinte privind modul în care Viorica este reprezentanta „Vioricilor româneşti de pe meleagurile mioritice ale ţării" care din ce în ce mai puţin se cheamă România.

Mirele şi mireasa epocii matriarhatului românesc

Viorica, o „Albă ca Zăpada" a peşterilor rupeste din Carpaţi

Aşa cum spuneam la început, minunea s-a săvârşit. După câteva mii de ani de stat în peşteri, în perioada „matriarhatului" în sfârşit Dragnea a descoperit minunea. A descoperit-o pe Vasilica, exponenta femeii din peşterile multimilenare care, după ce a tăiat multe capete de bărbaţi, în decursul perioadei numite „patriarhat" , ieşind la iveală datorită mustăţii lui Liviu, s-a instalat comod în fruntea „românilor liberi", tocmai în Palatul Victoria, instituţie de tristă amintire, unde acolo au mai stat şi alte personalităţi „cu fustă". Numai că una dintre ele nu a purtat numele de Vasilica, ci Elena. Deosebirea este că Elena niciodată nu a fost premier ca Vasilica. Şi Elena avea în spate pe Nicolae, cum şi Vasilica are în spate pe Liviu. Dar ce diferenţă, ca de la Cer la Pământ, este între Liviu şi Nicolae! Dar ce contează. Bani să iasă, chiar şi din piatră seacă sau din apa berlinei.

Spuneam la început că Vasilica, pe care noi am botezat-o „Albă ca Zăpada" şi-a făcut apariţia urcându-se în primul avion de la Bruxelles şi descălecând tocmai la sediul PSD, unde vreo 100 de reprezentanţi ai CEPEX-ului tocmai hotărau soarta „tiranului" Mihai Tudose. Acesta a îndrăznit să fie mai obraznic decât permiteau uzanţele, şi aşa şifonate ale unor conducători din rândul partidului de stânga. Deşi era o necunoscută, sponsorul său a făcut-o cunoscută „publicului de stânga din CEPEX", încât chiar şi foştii prim-miniştri reabilitaţi au tăcut din gură. Sigur că au fost şi câţiva răzvrătiţi dintre preşedinţii de filiale, dar va avea grijă Liviu Dragnea de ei să-i „ghilotineze" cum ştie el mai bine. Au fost şi câteva abţineri, dar nesemnificative din partea celor care au lucrat în cabinetul lui Mihai Tudose. În rest, „nimic la Poarta Europei". Dacă întrebi pe cineva din „politica stângii" cine este Viorica Dăncilă, sunt convins că nimeni nu va şti cine este sau ce a făcut pentru stânga românească. Ba da. S-a aplecat până la pământ probabil în faţa „dictatorului de la Teleorman". Că întradevăr Liviu Dragnea este singurul dictator al stângii după ce Ceauşescu a fost „ghilotinat" prin gloanţele de la Târgovişte. Sigur doar dorim să ne închipuim când şi cum va fi ghilotinat Liviu Dragnea de „gloanţele politice" actuale, pentru că acum nimeni nu mai te împuşcă ca pe Ceauşescu. Acum vine doamna Kovesi, stabileşte pedeapsa, procurorul de caz o prezintă judecătorului, iar acesta, cu „căinţă şi devotament" faţă de şeful de la Cotroceni o pune în practică. După aceea nu va mai fi nimic, decât tăcerea. „Ţapii ispăşitori" ai unor fapte penale, mai mult sau mai puţin dovedite, vor sta bine merci perioade de timp, mai mult sau mai puţin corecte, până când legea va deveni mai blândă. Sigur este faptul că aceşti capitalişti, numiţi de Iliescu „de cumetrie", au unele implicaţii în devalizarea economiei româneşti. Numai că nenorocirea este că stăpânii României de la Bruxelles au considerat că doar capitaliştii autohtoni „au furat în draci". Dar oare „sfinţii de la Bruxelles" care i-au incitat pe nenorociţii de capitalişti autohtoni să mănânce şi ei un os mai cărnos, deoarece „carnea macră", au mâncat-o, o mănâncă şi o vor mânca doar capitaliştii care au domiciliul în Germania, în Olanda, în Anglia, în Italia sau în îndepărtata Americă. Pe aceşti capitalişti de soi, apropiaţi conducerii UE nu-i trage nimeni la răspundere. Ei sunt trecuţi în rândul sfinţilor din calendarul catolic, babtist, luteran, etc..

Pe Viorica noastră, pusă de Dragnea să conducă o nouă orânduire de tip „Vlaşca şi Teleorman", aceasteia în prezent i s-a stabilit soarta să conducă o societate hibridă cum este în prezent războiul hibrid dus de SUA împotriva săracilor din lumea a 3-a. Această societate hibridă, apărută în România anului 2018, poartă numele „societatea matriarhat-patriarhat". Cu alte cuvinte, femeile nu mai sunt mame, nu mai sunt soţii, nu ne mai sunt surori, nu mai au sarcini de a popula planeta, ci aceea de a face politică la cel mai înalt nivel. Femeile europene nu mai ştiu să gătească, pentru că de „găteala lor" au grijă capitaliştii din Europa, care sunt preocupaţi ca femeia să se „boiască" mai mult, să piardă mai mult timp la coafor, să nu mai aibă grijă de copii, care ajung consumatori de droguri, iar calităţile negative ar putea continua.

Datorită acestui lucru, Dragnea şi-a pus odrasla în fruntea unui guvern obedient lui. Gurile rele spun că Liviu Dragnea a trădat stânga. A închinat stânga intereselor Preşedintelui Iohannis. Pentru acest lucru Liviu Dragnea va fi albit de păcatele conducerii de la Teleorman. Despre doamna Bombonica, domnia sa este doar o victimă intereselor domnului Dragnea. De fapt aceste interese l-au făcut să divorţeze, având la orizont multe domniţe şi prinţese, pentru că doamna Bombonica a îmbătrânit la 50 de ani. Ori, domnul Liviu Dragnea abia ajunsese la maturitatea sexuală, că de cea intelectuală... rămâne de văzut.

Rămâne de văzut şi modul în care doamna Viorica Dăncilă „făcătoarea de minuni" venită din epoca de piatră a matriarhatului anului 2018 va încerca să astupe şi unele voci feminine, majoritare în România, care spun că femeia modernă trebuie să fie în primul rând mamă şi soţie, apoi soră şi prietenă, şi de ce nu, din rândul celor mai dotate intelectual, să ajungă savante, cercetătoare, profesoare, dar nu colonei şi generali din Armata Română, cum de altfel nici în Israel nu există. Acolo există femei tinere soldat, să-şi apere ţara. Oare doamna Viorica Dăncilă pe cine apără? Care ţară? Care interese? Cine apără cei 6 milioane de pensionari, majoritatea muritori de foame? Olguţa? Ea săraca, şi ea este la mâna „bardului de la Cotroceni" care are ca prioritate doar să-şi plimbe în locuri exotice pe frumoasa romancă, care în tinereţea destul de îndepărtată, puţin, i-a cam sucit minţile. Dintr-un neamţ dârz şi „neamţ, neamţ" a făcut un „neamţ mototol". Fără cuvinte.

Aşa cum spuneam într-un număr anterior, „Am încălecat pe-o şa, şi v-am spus povestea mea", dureroasă pentru poporul român, strivit de nemernicia câtorva conducători politici care au uitat că România este o ţară ortodoxă. Este o ţară independentă, naţională, pentru care, acum 100 de ani, şi-au dat viaţa în 1916-1918 peste un milion de soldaţi români.

Deşi domnul Dragnea acum doi ani făcea mare vâlvă despre Centenar, imediat cum a primit „botniţă să tacă" de la Bruxelles, a uitat de promisiunile privind marile sărbători ale Centenarului care trebuie să reprezinte nu interesele doamnei Viorica de la Bruxelles, ci interesele Vioricilor de pe plaiurile mioritice care, majoritatea dintre ele, trăiesc cu un minim salariu pe economie, încât nici nu-şi pot cumpăra câţiva bikinei sau unele ustensile feminine absolut necesare.

Aceasta este epoca matriarhatuului pe care domnul Dragnea ne-a pregătit-o, o pune în aplicare pentru liniştea şi fericirea CEPEX-ului care a hotărât numirea „Frumoasei din Pădurea Adormită".

Şi doar atât în numărul acesta.

DUMITRU CÂRCENI

Cui folosesc? Probabil cultelor venite din Diaspora

Sloganuri mincinoase privind Catedrala ortodocsă a Mântuirii neamului Românesc

Se fac, în ultima vreme, (vreme ce înseamnă mai bine de zece ani şi cu insistenţă în ultimii patru-cinci), o seamă de afirmaţii care au o ţintă foarte precisă. Afirmaţiile se referă la anumite ctitorii, iar ţinta este, (începe să devie) deloc surprinzător, biserica ortodocsă, biserică a credinţei milenare a poporului român, biserică majoritară, covârşitor majoritară în statul cu numele de România. Pentru că ritul ortodocs este cel mai vechi rit în creştinism şi pentru că el a rămas autocefal şi limitat aproximativ la vechiul Imperiu Roman de răsărit, la care, în timp, au aderat mari popoare precum cel rus, ortodocsia a cunoscut în cursul veacurilor mai multe atacuri, atât din partea (oarecum firească) Imperiului Otoman, a cărui credinţă a fost şi este islamul, cât şi (de data aceasta cert de neînţeles) din partea imperiilor vest-europene care, din 1054, în urma Marii Schisme, s-a separat de autocefalie urmând modelul piramidal al organizării clericale, având în Papă şi papalitate „centrul de comandă". Ortodocsia a rezistat în veacuri şi milenii tuturor atacurilor, nu odată şi nu dintr-o singură direcţie, violente şi îndelungate, menţinând unitatea popoarelor prin credinţă şi prin sentimentul sacru lăsat nouă moştenire de la Iisus Fiul, iubirea faţă de aproape. Şi totuşi, poate profitându-se şi de lipsa unor reglementări precise şi rigide care să creeze punţi mai dure de colaborare şi coordonare în ortocsism, atât islamul, cât şi formele variate ale catolicismului au încercat, nu odată, ca, prin lovituri directe sau porin manevre oculte să izbească sectorial unităţi autocefale ale ortodocsiei, doar, doar se va reuşi convertirea generalizată către alte şi alte forme ritualice de confesiune. În ce ne priveşte, ca popor român, descendent şi urmaş direct al vechiului popor geto-dac din marea ramură a tracilor, am avut, în veacuri, multe astfel de încercări neprietene şi am rezistat, fără a ne îndepărta de credinţa noastră creştină şi în riturile apostolice şi soborniceşti. Cele mai dure încercări de reconvertire au fost cele din principatul transilvan, căzut vremelnic în stăpânire austro-ungară când, pentru a-şi menţine credinţa, creştinii au recurs la şiretlicul grecocatolicismului, un fel de struţo-cămilă religioasă dar care a salvat fondul care nu este altul decât ortodocsismul. În partea a doua a secolului douăzeci au încercat şi încearcă unii reprezentanţi ai puterilor economice europene şi foruri ritualice papale ca, prin formule insidioase, să creeze spaime şi îngrijorări maselor de credincioşi prin trasare de frontiere artificiale de dezvoltare economiucă şi profunzimi culturale prin apologia zonei catolice şi desconsiderarea ţărilor cu biserici autocefale ortodocse.

Noi vrem spitale... Dar şi Catedrala neamului Românesc!

Afirmaţiile recente ale unor reprezentanţi ai acestei formaţiuni politice de strânsură cu nume de ceată de curtea şcolii, precum sloganul „vrem spitale, nu catedrale" cu trimitere directă la Catedrala Mântuirii Neamului, aflată în stadiu de construcţie la Bucureşti, sunt parte componentă a acelei mişcări concertate de antiortodocsie pentru ca, pe această cale, să se poată ajunge la risipirea poporului român pe principiul că un popor lipsit de credinţă este un popor lipsit de busolă şi uşor de manevrat. Iar această formaţiune declarată politică dar cu fond de strînsură trădătoare, lipsită de morală şi de sfinţenie, fără neam şi fără Dumnezeu precis, (am numit aici acel avocalic USR) s-a pus în slujba duşmanilor de fond şi de formă ai românismului şi ai istoriei noastre, poate cea mai veche din Europa. Pentru că, în ce mă priveşte, nu cunosc un alt popor, compact în acelaşi teritoriu şi cu credinţă şi preocupări statornice să fie mai vechi decât poporul român în vatra europeană. Eu trebuie să mărturisesc posibilului meu cititor că nu sunt un credincios practicant. Am fost botezat în rit ortodocs la vârsta de aproape patru ani fără să mi se ceară vreo opţiune pe care, oricum, nu aşi fi fost capabil să o am şi să o dau. Rămân adept al acestei credinţe nu numai din habotnicism, ci din convingere liberă şi conştientă, prin alegere proprie, urmare lecturilor istorice şi filosofice din cursul anilor de şcoală şi extraprofesionale. Nu sunt de acord cu multe ptactici ale aşazişilor slujitori ai lui Hristos şi nici cu apucăturile şi tarele omeneşti ale multora din interiorul clerului, fără deosebire de nivelul ierarhic al acestora. Dar, în acelaş timp, nu pot nega rostul deosebit de important pe care credinţa în Dumnezeu, credinţa sinceră şi neimpusă, l-a avut în supravieţuirea noastră prin istorie, de multe ori loviţi de forţe mult superioare şi cu gânduri ferme de distrugere totală. Am avut prilejul să călătoresc în multe locuri din lume, locuri cu credinţe diferite şi cu locaşuri de cult diferite. N-am fost şi nu sunt adeptul fastului locaşurilor de cult şi nici a portului clerului de diverse culte şi credinţe, chiar dacă ele (fastul şi bogăţia) vin încă de la poveţele lui Moise. Fervent cititor al Bibliei, nu neapărat ca pe o carte divină, mai de grabă ca pe o carte de înţelepciune, am cules din predicile Mântuitorului învăţăturile de smerenie şi de cumpătare. Şi totuşi, ori pe unde am fost am vizitat cu plăcere marile ctitorii ritualice apreciind prin amploarea acestora ca fiind o dovadă de civilizaţie şi de cultură. Faţă de acestea, lăcaşurile de cult din România, inclusiv sau mai ales cele seculare, ctitorii ale foştilor noştri glorioşi domnitori, par ca nişte bojdeuci şi locuri numai de închinăciune, încropite de un popor sărac şi lipsit de priceperea de creaţie. Deşi, în sinea mea atee, apreciez mai mult aceste construcţii, mult mai prietenoase şi capabile de apropiere mai mare de patronul spiritual, nu neg că mi-ar fi făcut plăcere să văd, măcar alături de ele, construcţii măreţe (castele, palate, cetăţi) care să ne singularizeze prin secole. Nuimai că, am şi am avut mereu în vedere, pe ecranul de neşters al minţii, zbuciumata noastră istorie ca buturugă mică de care s-au împiedicat mereu marile imperii şi astfel mi-am putut explica diferenţele care ne individualizează şi care ne particularizează de acestea.

De două mii de ani ortodocsia în România a ţinut „făclia" trezirii conştiinţei naţionale româneşti

Iată de ce, desfid pe toţi aceia care, în mod sofistic şi fals se arată indignaţi de ideea şi fapta BOR de a construi în Bucureşti un monument ce ne va reprezenta peste veacuri şi milenii. Răspund astfel şi acelora care şi-ar dori aruncarea în aer a palatului parlamentului, a clădirii din nordul capitalei ce purta numele de Casa Scânteii şi altele. Toţi aceştia şi-ar dori, probabil, să se procedeze cu ele precum s-a procedat cu multe citadele ale industriei româneşti construite în regimul de democraţie populară şi care reuşiseră să ne aducă în concertul concurenţial de pe majorotatea pieţelor comerciale ale lumii. Ce am pus, întreb eu acum, în loc? Nişte chiciuri din oţel şi sticlă şi încărcate cu rigipsuri şi poliester. Ce valoare artistică, arhitecturală şi de rezistenţă multiseculară reprezintă acestea? Iar cei care vehiculează sloganul „vrem spitale, nu catedrale" se arată fie necunoscători şi atunci vinovaţi de lipsa dorinţei de informare, fie cunoscători şi atunci vinovaţi de lipsă de credinţă sau fiind de rea credinţă. Şi asta pentru că, una din funcţiile viitoarei catedrale este şi aceea de bolniţă. Este drept că guvernele României au suvenţionat şi subvenţionează anual această construcţie, dar fondul principal de finanţare rămâne subscripţia poublică şi fondurile proprii ale Mitropoliei României. Este adevărat şi ce spun prin cântec o seamă de interpreţi şi oameni de cultură pe melodia lui Dan Teodorescu că „Dumnezeu preferă lemnul şi spaţiile mici", dar sunt şi momente în viaţa fiecăruia din credincioşii autohtoni, precum noaptea de Înviere, când bisericuţa din Dealul Mitropoliei se dovedeşte incapabilă să primească pe toţi cei ce doresc să preia lumina sfântă. Şi, nu în ultimul rând, să nu uităm că (şi cu asta mă veţi putea acuza şi pe mine de duplicitate pentru că, iată, mă las atins de morbul trufiei şi accept aceasta pentru că, totuşi, trăim între oameni) Bucureştiul este singura capitală care este lipsită de un edificiu monumental care să arate, nu atât trufia, cât măreţia lui Dumnezeu, pentru că, veţi vedea, deşi megalitice în dimensiuni, formele viitoarei catedrale sunt calde, prietenoase, umanizate redând măreţia prin căldură şi apropiere şi nu prin volum şi suliţe îndreptate spre cer.

Viitoarea catedrală este necesară ca „apa" şi chiar ca „sarea în bucate" pentru români

Viitoarea catedrală nu va copleşi pe credincios şi nici pe trecătorul prin preajmă-i precum o fac marile domuri sau marile mosechei cu minaretele lor impunătoare. Dar, Catedrala Mântuirii Neamului, va deveni, cu siguranţă, un loc de pelerinaj şi, în acelaşi timp, un obiectiv turistic pentru călătorii lumii. Nu ultim ca argument este şi faptul că această Catedrală se construieşte acum, concomitent cu o serie de spitale (să nu trecem vinovat cu uitarea că în ultimii ani s-au modernizat mai multe spitale în Bucureşti, s-a dat în folosinţă marele spital de copii Victor Gomoiu şi aripa nouă a spitalului Grigore Alexandrescu, sunt în faza de începere a construcţiei a altor trei spitale regionale, s-a dat în folosinţă spitalul Municipal de la Craiova. Nu este mult, este adevărat. Dar de aceasta nu este vinovată Patriarhia şi nici poporul de credincioşi). Iar construcţia Catedralei se face într-o epocă de potenţă economică pentru România. Ne extaziem de fiecare dată vizitând Domul din Köln care este, înainte de toate un lăcaş de cult, dar şi un monument istoric şi de arhitectură, pe lîngă funcţia sa de catedrală a Arhiepiscopiei romano-catolice din Köln. Această biserică, ce are ca patron protector pe Sfântul Petru, este cea mai mare biserică din Germania, considerată a fi cea mai mare din Europa de Nord. Şi credeţi dumneavoastră că s-a edificat în vremuri de lapte şi miere? Păi numai asta nu cred că era starea populaţiei germanice în perioada 1248-1473, atunci când a fost construită această catedrală. Sau Catedrala Notre-Dame din Paris, monument al arhitecturii gotice timpurii? Şi aceasta este acum şi de la edificarea ei, sediul Arhiepiscopiei Parisului. Şi ea a fost construită în perioada de chinuit feudalism, între 1163 şi 1182, când nu bunăstarea îi scotea din casă pe locuitorii Parisului şi ai întrgii Franţe. Acum, în zilele noastre, Catedrala este un fervent obiectiv turistic fiind vizitată anual de cca. treisprezece milioane de curioşi sau căutători de frumos. Am vizitat, şi ca mine mii de oameni o fac anual, Cetatea din Praga (Hradul) care datează din secolul al IX-lea (construcţia a început în anul 870), perioadă de mari frământări istorice şi de egale suferinţi ale poporului din Boemia. Nu există azi călător străin ajuns cu treburi sau de plăcere în Praga fără să fie atras şi de vizitarea acestui edificiu al cărui ansamblu este alcătuit din mai multe ziduri de incintă, castele, curţi interioare, toate grupate în jurul Catedralei Sf. Vitus. Pot continua cu astfel de exemple ocupând pagini de hebdomadar. Mă limitez însă la încă un exemplu, ieşit oarecum din obişnuit. Este vorba de oraşul Sankt Petersburg, aflat în Rusia de Nord-Vest, în delta fluviului Neva. Oraşul a fost fondat de Petru cel Mare, începând cu anul 1703, ca o fereastră către Europa. Am dat reperul timpului, anul 1703, pentru a uşura cârcotaşilor înţelegrea că un oraş de o asemenea amploare (oraş muzeu) a fost construit în mai puţin de un deceniu, într-o mlaştină care şi acum creiază probleme constructorilor (ca exemplu, sunt staţii de metrou ce nu pot fi impermeabilizate în totalitate), în condiţiile în care marele ţarat rus trecea prin mari mizerii existenţiale, sub knuturile kulacilor şi al feudalismului (poate cel mai) înapoiat. De la început, Sankt Petersburg a fost cunoscut ca un oraş al palatelor (primul palat a fost, de fapt, o căscioară a ţarului Petru I în jurul căreia ţarul a obligat marii boieri să se întreacă în stiluri şi în fast). Aşa se face că acum, Sankt Petersburgul este cel mai nordic oraş cu peste un milion de locuitori, aproape în totalitate un sit protejat de UNESCO, ca parte a patrimoniului universal. Am dat aceste câteva exemple pentru a scoate în evidenţă falsa cântare a cârcotaşilor detractori care nu grija altor nevoi ale bucureştenilor îi îndeamnă la luptă, ci mârşava slugărnicie în slujba căreia s-au pus pentru denigrarea ortodocsiei şi pentru dorinţa de destructurare a noastră ca neam şi a României ca ţară. Am zis! Şi cine nu mă crede, e liber să dea cu piatra, nu înainte de a-şi privi chipul în oglinda din propria-i baie...

ALLA VOLCOVA

La Olimpiada de la Seul

Decizie istorică între Coreea de Nord şi Coreea de Sud, care probabil va slăbi influenţa americană în peninsulă

În data de 09.02.2018 s-a petrecut, cu adevărat, un moment istoric: reprezentanţii sportivi ai Coreei de Nord şi cei ai Coreei de Sud au intrat împreună pe podiumul de defilare al Festivităţii de Deschidere a Olimpiadei de Iarnă de la PyeongChang (Coreea de Sud). S-a produs acest eveniment urmare a faptului că cele două Corei au ajuns la un acord privind participarea comună la Jocurile Olimpice de iarnă, sub acelaşi drapel, cel al „Coreei Unite". Negocierile, finalizate cu această decizie istorică, sunt primele discuţii oficiale între cele două ţări, la nivel înalt, după mai bine de doi ani.

Scurt istoric important pentru omenire - cele două Corei au apărut în anul 2333 înaintea lui Hristos

Coreea este o zonă geografică, o civilizaţie şi un fost stat situat în Peninsula Coreei, în estul Asiei. Acum peninsula este împărţită în Corea de Nord şi Corea de Sud şi se învecinează cu China la nord-vest, cu Rusia la nord-est şi cu Japonia spre sud-est, dincolo de Strâmtoarea Coreii.

Corea a fost unită până în 1948; în momentul de faţă este împărţită în Corea de Sud, oficial Republica Corea, (care este o ţară capitalistă, membră a ONU, WTO, OECD şi G-20, ţări dezvoltate) şi Corea de Nord, - Republica Populară Democrată Coreană, fondată de de Kim Ir-sen şi condusă azi de Kim Jong-un , nepotul acestuia.

Una dintre cele mai vechi civilizaţii ale lumii, Corea a apărut odată cu întemeierea regatului Gojoseon, în anul 2333 Î.Hr. În secolul al IV-lea, adoptarea budismului şi răspândirea scrierii chineze au avut un efect profund asupra societăţii din această zonă.

După unificarea a trei regate coreene în 676, Coreea a avut o singură conducere şi şi-a menţinut independenţa politică şi culturală, în ciuda invaziilor mongole din secolul al XIII-lea şi a invaziilor japoneze din secolul al XVI-lea. În secolul al XV-lea, în timpul domniei regelui Sejong cel Mare, a fost creat alfabetul corean hangul, alfabet în virtutea căruia ordinea de „intrare în scenă" a celor 92 ţări participante la Olimpiada de Iarnă a fost, cel puţin, aiuritoare pentru orice reprezentant european sau american. Potrivit acestui alfabet, considerat cel mai logic din lume, România a intrat pe platou după Lituania şi având-o în urmă pe Luxemburg!

La sfârşitul secolului al XIX-lea, Japonia a forţat Coreea să iasă din sfera de influenţă a Chinei, intrând în sfera sa de influenţă. În urma războaielor cu China şi cu Rusia, Japonia a câştigat controlul asupra Coreei, iar în 1910 Coreea a fost anexată Japoniei.

În 1945, în urma înfrângerii Japoniei în cel de al Doilea Război Mondial, armatele Uniunii Sovietice şi ale Statelor Unite au ocupat jumătatea de nord, respectiv cea de sud a peninsulei, sprijinind formarea unor guverne care agreau propriile ideologii, ajungându-se la împărţirea actuală a Coreei în două state: Coreea de Nord şi Coreea de Sud, în urma armistiţiului din 1953.

Acordul pentru independenţa Coreei de sub ocupaţia japoneză fost semnat oficial pe 1 decembrie 1943 la Conferinţa de Pace de la Cairo, între Statele Unite, China şi Marea Britanie. În 1945 ONU a dezvoltat un plan de administraţie tutelară a Coreei. S-a ajuns astfel la acordul de divizare a peninsulei în două zone de ocupaţie militară - partea de nord administrată de Uniunea Sovietică, iar partea de sud administrată de Statele Unite. La miezul nopţii în 10 august 1945, doi locotenenţi-colonei ai armatelor au ales paralela 38 drept linie de demarcare.

Bombele de la Hiroshima şi Nagasaki au pecetluit soarta celor două Corei

Trupele japoneze de la nord de această linie au fost nevoite să se predea Uniunii Sovietice, iar trupele la sud s-au predat Statelor Unite ale Americii, în lungul paralelei 38. Acest lucru nu a fost destinat iniţial pentru a rezulta o divizare de lungă durată, dar politica Războiul Rece a dus la instaurarea a două guverne separate în cele două zone în 1948 dar şi la creşterea tensiunilor care au împiedicat cooperarea. Aspiraţia multor coreeni pentru o unificare paşnică a fost curmată atunci când a izbucnit Războiul din Corea, în 1950.

Făcând parte din consecinţele Războiului Rece, războiul din Corea a debutat în ziua de 25 iunie 1950. Finalul războiului a coincis cu semnarea unui armistiţiu la data de 27 iulie 1953. În 1945, cum spuneam mai sus, în urma capitulării Japoniei, administraţia americană a împărţit peninsula de-a lungul paralelei 38, trupele americane ocupând partea de sud, iar cele sovietice partea de nord, iar armistiţiul din 1953 a menţinut, până în zilele noastre această linie de demarcaţie.

Pentru a înţelege relaţiile de astăzi dintre Phenian şi Seul, trebuie să ne uităm în urmă, la războiul din Corea, durat între 1950 şi 1953. Acesta a fost cel mai sângeros conflict de după cel de-Al Doilea Război Mondial. Pe 25 iunie 1950, trupele nord-coreene au invadat sudul trecând peste paralela 38, linia de demarcaţie dintre cele două state. Invazia a avut loc cu acordul lui Stalin, care instalase la Phenian un guvern condus de Kim Ir-sen. Iniţial, Statele Unite au trimis sprijin aerian şi naval, după care preşedintele Truman a autorizat trimiterea de trupe terestre. Sud-coreenii au trecut graniţa spre Nord, urmaţi de militarii americani, iar avansul acestora către frontiera Coreei de Nord cu China a fost perceput la Beijing drept o ameninţare directă. Deşi contraofensiva sud-coreeană a fost un succes, trupele nord-coreene au primit sprijin masiv de la chinezi şi, astfel, au reuşit să cucerească Sudul, inclusiv capitala Seul.

Conflictul s-a prelungit datorită transformării sale dintr-un război local într-unul internaţional, şi asta tocmai ca urmare a intervenţiei Statelor Unite în calitate de mandatar al Naţiunilor Unite. Slăbite de trei ani de război, cele două părţi au semnat un Armistiţiu în 1953. Dar n-au semnat niciodată un acord de pace.

Sprijinul american faţă de Corea de Sud s-a consolidat de-a lungul deceniilor următoare, iar în prezent relaţiile sunt excelente. În plus, în Corea de Sud staţionează 28.500 soldaţi americani. Paralel, Statele Unite au pus Corea de Nord pe axa răului, alături de Iran.

Pe de altă parte, Coreea de Nord cere de ani de zile Statelor Unite să-şi retragă trupele din Corea de Sud şi să renunţe la exerciţiile militare comune cu armata sud-coreană, pe care le consideră o ameninţare directă la adresa securităţii sale.

Discuţiile privind participarea Coreii de Nord la Olimpiada de Iarnă de la PyongChang, - Corea de Sud, au debutat propunerea conducerii celor din Nord de a trimite un grup muzical feminin la evenimentul din Corea de Sud. A urmat apoi propunerea Coreii de Sud de a forma o echipă feminină comună de hochei pe gheaţă, propunere ce a fost acceptată, cele două state stabilind chiar şi un loc comun de cantonament, într-o staţiune din Corea de Sud.

Corea de Sud a fost cea care a insistat ca rivalii de la Phenian să fie implicaţi în această ediţie a Jocurile Olimpice de iarnă, numite „Olimpiada Păcii", motivând decizia prin faptul că aceasta este o ocazie ca relaţiile dintre cele două ţări să se îmbunătăţească.

Şi astfel, preşedintele Coreii de Sud, dl. Moon Jae-in, a apărut, la Festivitatea de Deschidere a Jocurilor Olimpice de Iarnă însoţit de preşedinta delegaţiei celor 22 sportivi din Corea de Nord, nimeni alta decât sora dictatorului Kim Jong-un, iar în tribune, precum şi la dineul oficial, a fost prezentă şi o delegaţie diplomatică la nivel înalt condusă de Kim Yong Nam, preşedintele de stat onorific al Coreii de Nord.

Cu toate că cele două state au „bătut palma", Japonia a privit cu suspiciune ultimele „detensionări", spunând că lumea ar trebui să nu fie orbită de „farmecele" Phenianului, pentru că totul se petrece în contextul recentelor ofensive rapide în ceea ce priveşte programul nuclear al Coreii de Nord.

Nouă nu ne rămâne decât să consemnăm o situaţie dătătoare de speranţă pentru o eră nouă în care, chiar dacă nu vom putea vorbi de o reunire a celor două state surori, măcar la o detensionare şi o coabitare paşnică să avem, în viitorul apropiat, şansa.

Deocamdată, putem spune că va fi a opta participare a nord-coreenilor la Jocurile Olimpice de iarnă, în timp ce Corea de Sud se va afla la cea de a 18-a participare.

ALLA VOLCOVA

Cine este şi ce este moneda virtuală bitcoin pe înţelesul tuturor

În ultimii ani în economia mondială s-a lansat de unele state interesate ceea ce în prezent se cheamă moneda „bitcoin". Cine şi când a fost lansată şi pentru ce scopuri, pe internet există o multitudine de puncte de vedere pro şi contra. Punctul de vedere că această monedă a apărut în anul 2009 cred că este neadevărată datorită câtorva observaţii.

Am luat de referinţă sistemul aşa-zis „comunist" al anilor 1948-1989. Având în vedere faptul că statele care făceau parte din Tratatul de la Varşovia nu posedau suficienţi bani lichizi pentru sprijinirea economiei, au lansat corect şi centralizat, sub conducerea Băncii Naţionale, unele hârtii fără acoperire, numite „cecuri de plată". Aceste cecuri circulau în economia statelor nominalizate, printre care şi România. Prin acestge cecuri care efectiv nu aveau acoperire legală în spaţiul bancar, dar cecurile asigurau funcţionalitatea economiei unei economii centralizate, când Banca Naţională, prin băncile judeţene locale reuşeau să colecteze de la instituţiile, şi ele ale statului, banii pe care aceştia erau obligaţi să le depună tot în contul statului, pentru ca apoi, în decursul unei perioade de timp de la o săptămână la câteva luni, societăţile comerciale să-şi achite datoriile. Cu alte cuvinte, aceste cecuri erau un fel de CAR al Băncii Naţionale prin care instituţiile centralizate ale statului se împrumutau între ele, plătindu-şi datoriile după anumite perioade de timp, când îşi reveneau. Dacă ne uităm cu atenţie şi citim printre rânduri prezentările pe internet a monezilor bitcoin a căror număr a luat proporţii alarmante, putem să spunem fără să greşim că există o asemănare între monedele bitcoin şi cecurile fără acoperire din economia supercentralizată a unor state din fostul lagăr socialist.

Definiţia monedei Bitcoin

Bitcoin (din limba engleză bit: unitate de informație binară şi coin: monedă), este un sistem de plată electronică descentralizat şi o monedă digitală (criptomonedă) opensource creată în 2009 de Satoshi Nakamoto. Bitcoin (BTC) a fost creat pentru a asigura protecția investitiilor şi finanțarea liberă a afacerilor, fără a face apel la instituții financiare şi în afara oricărei constrângeri şi reglementări. Numele Bitcoin se referă de asemenea şi la programul opensource pentru folosirea acestor monede, cât şi la rețeaua peer-to-peer (de la egal la egal) pe care acesta o formează.

Spre deosebire de majoritatea monedelor, Bitcoin nu se bazează pe încrederea într-un emitent central. Bitcoin foloseşte o bază de date distribuită peste noduri ale unei rețele de la egal la egal (peer-to-peer) pentru a inventaria tranzacțiile şi se foloseşte de criptografie pentru a furniza funcții de bază pentru securitate cum ar fi asigurarea că bitcoinii nu pot fi cheltuiți decât de cel care îi deține şi doar o singură dată.

Construcția monedei Bitcoin permite deținerea şi transferul anonim de valoare. Bitcoinii pot fi salvați pe un computer personal sub forma unui fişier portofel sau pot fi stocați cu un serviciu de portofel al unei terțe părți, iar în ambele cazuri bitcoinii pot fi trimişi prin intermediul internetului oricărei persoane cu o adresă Bitcoin. Topologia de la egal la egal şi lipsa unei administrații centrale fac nefezabil ca o autoritate, un guvern, etc. să manipuleze valoarea Bitcoinului sau să introducă inflație prin producerea lor.

Casascius Bitcoin

Bitcoin este una din primele implementări a conceputului numit „criptomonedă" (cryptocurrency), prima dată descris în 1998 de Wei Dai pe mailing listul Cyperpunk.

Bitcoin există totuşi şi în formă fizică, prin „Casascius Bitcoin" creată de întreprinzătorul american Mike Caldwell, codul unic al unui Bitcoin fiind încorporat într-o monedă care poate fi placată cu aur.

Bitcoin este o implementare de b-money şi Hashcash. Semnul monetar oficial ₿, a fost acceptat în 2015 conform Unicode. Acronimele corespunzătoare utilizate de platformele de schimb, sunt BTC şi XBT.

Printre simbolurile neoficiale utilizate se numără ฿ şi Ƀ.

Lanţul de blocuri Bitcoin

Satoshi este cea mai mică subdiviziune a unui BTC echivalent cu 10^{-8} BTC (0,00000001 BTC). Alte subdiviziuni sunt microbitcoin (µBTC) echivalent cu 10^{-6}BTC (0,000001 BTC), milibitcoin sau bitmil (mBTC) echivalent cu 10^{-3} BTC (0,001 BTC) şi de centibicoin sau bitcent (cBTC) echivalent cu 10^{-2} BTC (0,01 BTC).

Tehnologie

Sistemul Bitcoin funcționează pe baza unei rețele peer-to-peer şi a criptografiei asimetrice. Criptografia asimetrică utilizează o pereche de chei asimetrice (publică şi privată). Termenul de „asimetric" provine de la utilizarea de chei diferite pentru a îndeplini două funcții opuse (criptare şi decriptare), fiecare fiind inversul celeilalte. Transferul de sume între conturile publice foloseşte cheile criptografice publice pentru a confirma tranzacțiile şi a preveni .

Cheia publică este utilizată pentru criptarea unui text, care apoi nu poate fi decodificat decât folosind cheia privată corespunzătoare. Criptarea cu cheie publică este folosită în tranzacțiile cu Bitcoin pentru a asigura confidențialitatea.

Cheia privată este utilizată pentru a decripta textul cifrat şi pentru a crea o semnătură digitală. Un mesaj creat cu cheia privată a emițătorului poate fi verificat de oricine, prin acces la cheia publică corespunzătoare, astfel asigurându-se autenticitatea mesajului.

Principiile sistemului sunt descrise în referatul din 2008 a lui Satoshi Nakamoto. Bitcoin foloseşte , ca de .

Lanţul de blocuri

Lanțul de blocuri este un registru public comun pe care se bazează întreaga rețea Bitcoin. Toate tranzacțiile confirmate sunt incluse în lanțul de blocuri. În acest fel, portofelele Bitcoin pot calcula soldurile ce pot fi cheltuite şi tranzacțiile noi pot fi verificate că implică bitcoini ce într-adevăr sunt deținuți de plătitor. Integritatea şi ordinea cronologică a lanțului de blocuri sunt împuternicite de criptografie.

Adrese Bitcoin

Orice persoană care participă la rețeaua bitcoin deține un care conține un număr arbitrar de perechi de chei criptografice. Cheile publice sau *adrese* bitcoin funcționează ca punctul terminal de primire a tuturor plăților. Adresele nu conțin nicio informație despre deținătorul lor şi sunt în general anonime. Adresele în formă care pot fi citite de om sunt şiruri de numere şi litere aleatorii lungi de aproximativ 33 de caractere, întotdeauna începând cu cifra 1, de forma *175tWpb8K1S7NmH4Zx6rewF9WQrcZv245W*. Utilizatorii bitcoin pot deține multiple adrese, şi de fapt pot genera noi adrese fără limite practice, deoarece generarea unei noi adrese necesită relativ puțină putere computațională, echivalentul la a genera o pereche de chei public/private, şi nu necesită niciun contact cu vreun nod din rețea. Crearea de adrese de unică folosință ajută la menținerea anonimatului utilizatorului.

Tranzacţii

O tranzacție reprezintă un transfer de valoare între portofele Bitcoin ce este inclus în lanțul de blocuri. Bitcoinii conțin cheia publică a deținătorului actual (adresă). Când un utilizator *A* transferă o sumă către utilizatorul *B*, *A* renunță la proprietatea pe bitcoinii trimişi prin adăugarea cheii publice a utilizatorului *B* şi semnându-i cu propria cheie privată. Acesta difuzează aceşti bitcoini cu un mesaj potrivit, *tranzacția*, în rețeaua bitcoin. Restul nodurilor din rețea validează semnăturile criptografice şi sumele tranzacției înainte de a o accepta.

Reeditarea unei cărţi importante la sărbătorirea CENTENARULUI

De ce „ACUM“, o reeditare a cărţii România în anii primului război mondial?

Anul 1918 reprezintă anul cel mai important din istoria zbuciumată a poporului român de la anii 106-107, când Regele dacilor - Decebal, împreună cu armata sa numeroasă, nu a fost învins de către romani, ci trădat de unii de-ai săi. Regele a preferat să moară pentru a-şi salva armata care s-a refugiat în pădurile virgine ale întinsei Geto-Dacii. Deşi romanii i-au „stăpânit” (în cele aproape paisprezece procente din teritoriu)timp de aproape 170 de ani, resturile armatei glorioase a lui Decebal, mereu împrospătată şi evigorată, ascunse în păduri, i-au hărțuit pe romani, construind mici cetăți de apărare şi enclave de libertate. Exemplul elocvent este reprezentat de Cetatea de la Curtea de Argeş care a devenit prima capitală a dacilor liberi. Vestigiile de la Cetatea Domnească, încă nedescoperite în totalitate, stau mărturie asupra celor precizate. Aşa cum era religia şi credința în Zeul Zamolxis, dacii liberi niciodată nu au putut fi înfrânți. La baza celor exprimate mai sus stau mărturiile actelor de vitejie pe care valahii proveniți din daci au stat la baza apariției Domnitorului Mircea cel Bătrân. Oare nimeni nu-şi pune problema de ce acestui viteaz conducător care a înfruntat numeroasa oaste otomană la Câmpia Mierlei istoricii vechi i-au spus „Cel Bătrân“? Fără nicio îndoială, acest „Cel Bătrân“ reprezintă „vechimea poporului român prin Dacia“ care se întindea de la Oceanul Atlantic până dincolo de Porțile Orientului.

Este grav şi de neînțeles cum unii istorici din Vest înțeleg să trateze istoria poporului român, deducând faptul că ei, vichingii, sau celelalte popoare migratoare venite din Asia, împânzind teritoriul Europei, au găsit mănosul pământ al vechii Dacii nelocuit şi arii de izbelişte.

Ca să faci o oaste puternică pe teritoriul de sub Munții Carpați era imposibil ca acest lucru să se întâmple în doar 100 sau 200 de ani. Totodată, istoricii trebuie să înțeleagă faptul că din rândul populației autohtone a dacilor liberi au luat naştere conducători militari care au ținut vie flacăra independenței poporului geto-dac. Exemplele date de istorie sunt deosebite. Amintim de nume celebre din istorie, pomenind fie şi doar prin apariția marelui Voievod Mihai Viteazul care nu ar fi putut apărea, realizând Prima Reunire din 1601. Sigur este şi faptul că deşi otomanii dispuneau de armate numeroase, niciodată acestea nu au putut învinge poporul de la nord de Dunăre, şi că niciodată fosta Dacie, actuala Românie, turcii nu au reuşit s-o transforme în paşalâc.

Marile lupte ţărăneşti din Transilvania conduse de Horia, Cloşca şi Crişan, de Avram Iancu, de Gheorghe Doja au reprezentat dovezi elocvene ale faptului că România şi dacii liberi şi-au dat viața pentru apărarea granițelor unor teritorii care, pentru populația băştinaşă, n-a încetat nicio clipă de a însemna altceva decât teritoriul sfânt al Marelui Zalmoxes.

Istoria a continuat să se materializeze prin cel mai important act realizat în 1859. Faptul că în fruntea statului, în acel an a fost ales „conducător“ Alexandru Ioan Cuza, colonel al armatei naționale, dovedeşte puterea de recreere a independenței statale. Continuând, putem spune că această independență a fost statuată definitiv prin războiul glorios dus de Regele Carol I care a învins la Plevna, la Vidin, la Opanez, Smârdan, Şipca şi pe întreg frontul de sud al Istrului străbun puternica armată otomană. Deşi istoricii occidentali, de rea credință, au minimalizat rolul poporului român, al conducerii sale militare privind faptul că prin victoriile amintite, Europa a continuat să se simptă apărată în fața puternicului Imperiu Otoman pe care nici marile armate de cruciați create pentru contracararea marelui imperiu nu au reuşit să-l zdruncine, nici gând să-l clintească.

Victoriile din războiul de la 1878-1879 reprezintă cea mai mare glorie a poporului român care a oprit imixtiunea armatelor otomanespre centrul Europei. A urmat o perioadă glorioasă când România, prin Regele Carol I, după 47 de ani de domnie, a reuşit modernizarea statului care ajunsese să rivalizeze cu marile state europene.

În 1914 Carol I a murit. Marile imperii se confruntau pentru a asigura supremația asupra Europei şi a lumii. Aşa cum s-a întâmplat de-a lungul vremurilor, şi de această dată poporul român a reuşit prin resurse militare şi intelectuale să se mobilizeze sub conducerea marelui Rege Ferdinand, şi să realizeze o armată numeroasă de peste 1,5 milioane de oameni. Aceasta a reuşit la începutul lunii august 1917 să oprească invazia Imperiului Austro-Ungar după „vidul de putere“ creat prin plecarea şi alungarea turcilor dincolo de Bosfor. Condițiile materiale şi militare au generat în sfârşit, după aproape două mii de ani, realizarea unui vis la care vechii regi daci: Scorilo, Burebista, Decebal, au visat. În sfârşit, după doi ani de lupte grele, fapt foarte bine trecut de colectivul care a scris „Istoria primului război mondial“, carte editată de Editura Militară între anii 1983-1987, sub egida „**Institutului de Cercetări Militare al Academiei Române**“, s-a reuşit Reunirea românilor în interiorul unor granițe foarte apropiate de cele ale regatului lui Decebal.

În final, putem spune fără să greşim că în urma conflagrației mondiale de la începutul secolului XX România a ştiut şi a putut să valorifice la cel mai înalt grad libertatea de autodeterminare a popoarelor.. Prin actul de la 1 Decembrie, semnat şi parafat pentru eternitate în Tratatul de la Trianon (1922), România a devenit „stat național, independent şi unitar, indivizibil şi suveran“. Fără niciun fel de discuție că la realizarea acestui act şi-au adus o contribuție de sânge „țăranul român, îmbrăcat în uniformă militară“ conduşi de ofițeri şi generali care au scris o pagină glorioasă, o pagină scrisă cu sângele celor peste 800 de mii de morți care au udat pământul drag al patriei lor. Fie că este vorba de luptele de la Mateiaş sau de luptele pentru apărarea Bucureştiului, pe Argeş, sau de luptele de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz, toate acestea trebuie să fie pilde pentru

generația actuală de tineri şi copii care nu trebuie să uite pe cei care acum 100 de ani, uneori prost echipați şi insuficient înarmați, au învins cea mai puternică armată, cea germanăm şi austro-ungară.

Sigur că nu trebuie uitată pagina grea din istoria acestui război, fiind vorba de „dezastrul de la Turtucaia“, când bulgarii, aliați cu turcii şi sprijiniți de nemți, au atacat armata română pe la spate, producând pierderi grele în vieți datorită lipsei de echipament militar.

Poate că trebuie menționat un lucru care în prezent, datorită influenței din partea puterilor pe care le-am învins în 1916-1917 se încearcă diminuarea sprijinului hotărâtor dat de fostul Imperiu Țarist pentru oprirea ofensivei turco-bulgaro-germane.

Generațiile viitoare nu trebuie să uite un episod tratat cu generozitate în cartea „Istoria primului război mondial“. Acest episod glorios este subiect important în „**bătăliile de pe râurile Argeş, Dâmbovița şi Ialomița“,** pentru apărararea Capitalei - Bucureşti, încercuită de nemți. Numai că viteji noştri generali au reuşit să stabilească strategia cea mai bună pentru oprirea ofensivei astfel ca până la sfârşitul anului 1917 armatele germano-austro-ungare să fie alungate peste Carpați.

La 1 Decembrie 1918 s-a realizat un vis pe care generația tânără trebuie să-l înțeleagă şi să-i dea respectul cuvenit pentru eternitate. Acest lucru este ilustrat acum, la împlinirea a 100 de ani de la recrearea statului unitar, când din inițiativa unor locuitori inimoşi şi patrioți conduşi de un primar tot aşa de patriot a reuşit ca în cursul anului 2018 să finalizeze, pe locul unde a fost mârşava şi ilogica graniță, un monument pe mamelonul ce poartă denumirea „Vârful lui In“.

Acest monument creat după 90 de ani de la monumentul ridicat de Regele Ferdinand în 1927, reprezintă un semnal dat „marilor împărății occidentale“ că urmaşii dacilor liberi nu vor accepta niciodată „**globalizarea impusă, fie ea şi de foştii inamici din primul război mondial**“.

Acest monument, făcut cu trudă şi înțelepciune, va sta chezăşie acestei lupte împotriva globalizării nenuanțate, care tinde spre neantizarea identităților naționale, ignorând drepturile câştigate după sângeroasa conflagrație a anilor 1916-1919, iar **Vârful lui In, cu monumentul său** va constitui o lecție pentru românii care îl vor vizita şi care va constitui o reeditare a avertismentului dat de ostaşii români la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz: „**Pe aici nu se trece!**“

Monumentul de la Vârful lui In va rămâne în memoria generațiilor viitoare, că peste România nu se va realiza politica de globalizare aprobată tacit de către clasa politică românească actuală. Sigur că toate acestea au fost posibile datorită politicii de teroare materializată de aşa-zisa luptă împotriva corupției care nu este altceva decât o luptă împotriva Statului Român, pentru distrugerea capitalului românesc la care şi-a adus o contribuție esențială un personaj de tristă amintire în istoria neamului, purtând numele de Codruța Kovesi.

Recent mi-a intrat în mână o carte care se intitulează „România în primul război mondial“ scrisă de un american pe numele său Glenn E. Torrey ce se consideră „Profesor emerit de istorie“.

Apreciez că această carte, apărută şi în România la Editura Meteor Publishing, tradusă din limba engleză de Dan Criste, reprezintă fără niciun dubiu, o sinteză mincinoasă privind eroismul poporului român. Amintim în acest sens, Capitolul 4 de la pagina 61 cu titlul: „**Invadarea Transilvaniei**“. De la început, pentru istorici, trebuie înțeles că noțiunea de „**Invadarea Transilvaniei**“ nu reprezintă un adevăr ci, din contră, un mare neadevăr de care orice istoric adevărat şi de bună credință trebuie să țină cont. România nu a invadat Transilvania. Orice istoric trebuie să înțeleagă faptul că Austro-Ungaria ne-a invadat înainte de această dată. Într-un cuvânt, acest istoric denigrează marele aport în operațiunile militare pentru „eliberarea teritoriului român numit Transilvania de sub autoritatea habsburgică“.

Şi capitolul 12 din carte este total „antiistorie“ intitulat „**Ofensiva ruso-română Mărăşti - iulie 1917**“. De la început, ca istoric trebuie arătat că în această perioadă iulie 1917 nu Rusia a purtat greul războiului, ci România, prin Armata Română. Este ştiut că în Rusia avusese loc Revoluția din februarie 1917, iar Rusia era bulversată, aflându-se într-o totală anarhie de care era cuprinsă armata țaristă. Deci modul tendențios de la capitolul 12 nu are nicio legătură cu gloria câştigării războiului.

Întreaga carte reprezintă o dezinformare gravă cu privire la desfăşurarea Primului Război Mondial. Sigur că este uşor de înțeles cine a avut interes să tipărească o astfel de carte. Este grav faptul că această carte a lui Glenn E. Torrey se bucură de aprecierea şi recomandarea revistei „Historia“. Citind pe ultima copertă cele scrise de autor şi de cei care l-au recomandat, putem spune fără să greşim că în prezent se încearcă prin toate forțele, minimalizarea importanței istoriei moderne a României şi a rolului său jucat în Primul Război mondial, să se nege dorința de veacuri a urmaşilor geto-dacilor de a trăi împreună în cuprinsul fostelor granițe istorice..

Putem spune fără să greşim, că acest autor nu numai că nu cunoaşte istoria primului război mondial, domnia sa face o greşită interpretare a premizelor primului război mondial, făcând o apologie a eroismului armatelor austro-ungare.

În final, credem că această carte „face bine“ spiritului iredentist al unei etnii pe care românii i-au primit cu bună credință şi toleranța-i de netăgăduit acum 1000 de ani, şi care acum încearcă să rupă o bucată din inima pământului românesc.

*

După cum veți vedea în prefața scrisă de autor (Glenn E. Torrey), întregul material probatoriu privind primul război mondial i-a fost pus la dispoziție de cei cărora acesta le aduce pioase mulțumiri, personaje abulice al căror interes numai adevărul istoric nu-l reprezintă. Fără a-l scuza în vreun fel anume pe autor, nu putem să trecem peste a-i populariza pe îndrumătorii acestuia de opinie. Aşadar: *„(...) Cercetările care au stat la originea acestei cărți au fost cu putință datorită multiplelor subvenții oferite de Consiliul Internațional pentru Cercetare şi Schimburi Interacademice, Comisia Fulbright, Ministerul Educației din SUA, Asociația Filozofică Americană şi concediilor de studii, precum şi sprijinului acordat de Universitatea de Stat Emporia. În plus, sunt îndatorat mai multor prieteni şi colegi decât pot aminti eu aici. Vreau să-mi exprim însă deosebita apreciere pentru ajutorul şi încurajarea primite din partea lui Keith Hitchins, Paul Michelson, Dennis Showalter, Ernest Latham jr., Dan Dimancescu, Opry Dragalina Popa, Adrian Pândea şi Jean-Claude Dubois. Îi datorez mulțumiri speciale lui Jacque Fehr de la Universitatea de Stat Emporia pentru ajutorul ei indispensabil în ghidarea acestui proiect de la stadiul de manuscris la cel de prelucrare computerizată a textului şi până la ultima formă a acestuia. Vreau de asemenea să-mi exprim deosebita apreciere față de colectivul de la University Press of Kansas care a contribuit la publicarea acestei cărți: Karen Hellekson, Larisa Martin, Susan Schott şi în mod special redactorul-şef Michael Briggs. Doresc să aduc mulțumiri pentru contribuția soției mele, Audrey, care, înainte de toate, a fost alături de mine în multe dintre călătoriile de studiu şi a îndurat cu multă răbdare lungul proces al aşternerii pe hârtie a rezultatelor.“*

Glenn E. Torrey, profesor emerit de istorie, Universitatea de Stat Emporia

COL.(R) PROF., JURNALIST, SPECIALIST ÎN TURISM BOȚILĂ DUMITRU

Către: primarul: Ion Georgescu, Ion Gârleanu, Gheorghe Stancu, Ionel Dulamă, Dragnea Niculaie

Conform discuțiilor purtate şi având în vedere poziția dumneavoastră intrasigentă de apărare a identității naționale a României, vă trimitem alăturat cuvântul de începere al reeditării cărții „***România în anii primului război mondial***“ pe care v-am prezentat-o.

Începutul lucrării va avea titlul: „***De ce acum, o reeditare a cărții România în anii primului război mondial?***“. Până la apariția cărții aş fi dorit ca acest material, având în vedere CENTENARUL, să fie trimis profesorilor de istorie şi chiar multiplicat, ca o lecție necesară de ştiut viitorilor „mari români“ care să vă urmeze exemplul.

Aş fi onorat dacă această solicitare va ajunge în şcolile din comună ca un prolog al apariției cărții la editarea sa inițială, fiind un colectiv de cea mai înaltă clasă academică, nume de referință în istoria modernizării României.

Orice țară are dreptul şi obligația să scrie istoria aşa cum sunt interesele ei majore, respectând evenimentele majore din viața ei, fără imixtiuni şi diostorsiuni din afara granițelor ca urmare a unor interese venite pentru ca României să i se şteargă identitatea sa milenară. Acest lucru, eu, ca autor de reeditare, nu voi accepta, cum de altfel sunt sigur că nu veți accepta nici dumneavoastră.

De aceea consider că măsurile pe care le veți lua pentru ca importanța acestei cărți să fie cunoscută de cât mai mulți elevi şi chiar prin cele câteva pagini pe care astăzi vi le trimit cu onoare dumneavoastră, prietenul meu de suflet şi unul dintre cei mai buni români.

Vă mulțumesc anticipat.

DIRECTOR, DUMITRU BOȚILĂ

Spiru Haret prezentat la Cercul Militar Curtea de Argeş

Cercul Militar Curtea de Argeş - oază de promovare a marii culturi româneşti

Comuna Arefu - spiritul culturii româneşti

În fiecare lună, Revista Pietrele Doamnei –prof.dr.G.Baciu, împreună cu Cercul Militar Curtea de Argeş – Col.(r) L.Domnişoru , organizează nişte întâlniri memorabile, pentru iubitorii de cultură intitulate ,,Gânduri la început de seară". Pot spune, cu mâna pe inimă că fiecare întâlnire este mai frumoasă ca cea precedentă. În această lună, la 15 Februarie ne-am întâlnit cu: Tudor Muşatescu, I.L. Caragiale şi Spiru Haret. Despre TUDOR MUŞATESCU, născut la 22 Febr. 1903 la CÂMPULUNG –MUŞCEL, prozator, poet, dramaturg, umorist, ne vorbesc operele sale: ,,Focurile de pe comori" (1923); ,,Panţarola"(1928); ,,Sosesc diseară" (1931); ,,Visul unei nopţi de iarnă" (1937) şi multe altele. Prof. C.Voiculescu a trecut în revistă numai câteva dintre opere ale sale şi s-a oprit la veşnic şi nemuritorul ,,Titanic vals". Dl. prof. Cezar Bădescu a adus în discuţie, activitatea scriitorului ION LUCA CARAGIALE (n.30 Ian. 1851 – d.1912), plecat dintre noi acum 106 ani , ca şi a marelui om de ştiinţă SPIRU HARET (n.15 Febr.1851 Iaşi –d.1912). Iată câteva date cu valoare documentară, (puse la dispoziţie de prof. C. BĂDESCU) despre activitatea marelui ,,Om" Spiru Haret: Spiru Haret, după studiile primare făcute la Iaşi, urmează liceul la Sf.Sava, Facultatea de Ştiinţe a Universităţii din Bucureşti. În 1874 pleacă la Paris unde, după patru ani îşi ia dctoratul la Sorbona, devenind PRIMUL DOCTOR ROMÂN în MATEMATICĂ, la Paris. În teza sa, demonstrează că Sistemul Planetar nu este absolut stabil ci are mici instabilităţi care, nu pun în pericol viaţa. În semn de preţuire a constatărilor sale ştiinţifice, la un secol după doctorat, unei formaţiuni lunare de pe suprafaţa nevăzută a Lunii i s-a dat numele de ,,Circul HARET". La 28 de ani, (1879) devine membru corespondent al Academiei Române, iar din 1892 este membru activ al Academiei Române.

Spiru Haret - părintele de necontestat al Şcolii româneşti

Dincolo de meritele ştiinţifice, neamul românesc îi datorează veşnică recunoştinţă lui SPIRU HARET, pentru contribuţia sa în domeniul învăţământului. S-a ocupat în permanenţă atât de organizarea şcolilor cât şi de conţinutul învăţământului dar şi de stimularea slujitorilor lui – învăţător, profesor, astfel încât fiecare individ să fie folositor societăţii , indeferent de specializarea sa ca profesie. Nu degeaba NICOLAE IORGA, l-a numit ,,MARELE MINISTRU". Amintim că SPIRU HARET a condus Ministerul Instrucţiunii Publice în trei perioade: 1897-1899, 1901- 1904 şi 1907- 1910, timp în care au fost înfiinţate peste 120 ŞCOLI SĂTEŞTI. Obişnuia să participe la inaugurarea şcolilor din lumea satelor. Astfel, în 1904 e prezent la inaugurarea şcolii din Domneşti- Argeş, iar în 4 Noiembrie 1907 , îl găsim la Inaugurarea Şcolii cu două clase, cancelarie şi antreu în satul AREFU. În monografia satului AREFU, se menţionează că cei doi învăţători – fraţii Ion şi Stanciu STĂNCULESCU, au pregătit pentru inaugurare, o frumoasă serbare la care ministrul e poftit să asiste. În timpul serbării... se zice că ministrul dădea semne că se grăbeşte. Atunci, bătrânul preot al satului GHE. TOMESCU, i s-a adresat ceremonios lui HARET: ,,Domnule Ministru, aici eu mi-s baciul aşa că vă rog să nu vă mai grăbiţi, să aveţi răbdare să vedeţi câte ceva şi din frumuseţile satului nostru". Fiind sărbătoare – zi de Duminică, în vecinătatea Şcolii, era o nuntă. Aşa că ministrul, după ce a urmat serbarea elevilor şi a servit masa împreună cu edilii comunei, a trecut şi pe la nunta ţăranului Constantin Şerban (Din a lui Coldău, cum îi ziceau arefenii lui) , unde a admirat frumuseţea costumelor ţărăneşti şi a jocurilor populare din localitate. Haret considera că şcoala trebuie să deservească interesele naţiunii şi culturii, să contribuie la formarea de caractere. Ca Ministru, a ţinut să promoveze scopul învăţământului atrăgând atenţia că munca dascălului nu e uşoară cum pare unora, ci una dintre cele mai grele şi de mare răspundere. În concepţia lui Haret ,,Sistemul şcolar al unei ţări trebuie să fie oglinda fidelă a trebuinţelor, a aspiraţiilor şi caracterului naţional al poporului care o locuieşte". Scoala avea rol determinant în luminarea poporului, de aici dezideratul lui, să fie o şcoală primară în fiecare sat. Urmărea atent construcţia şcolilor şi darea lor în folosinţă. În jud.Argeş, în 1904 e înfiinţată Şcoala de Gospodărie Rurală pentru fete de la Budişteni – Muşcel, mutată mai apoi la Teiu – Argeş, ca-n final să devină Şcoala Teiuleanu din Piteşti, actual Liceul Economic pe strada cu acelaşi nume. Ca Ministru de Stat în 1904 elaborează Regulamentul Şcolilor de adulţi, prin care erau stabilite trei categorii de şcoli:

- Cu program special pentru învăţământul primar , rezervat atât ştiutorilor de carte cât şi analfabeţilor,
- Cursuri libere pentru completarea culturii generale – pentru absolvenţii tineri şi adulţi, folosind ca forme de instruire conferinţe, popularizarea unor cunoştinţe ştiinţifice cu aplicabilitate în viaţa economică din zona respectivă. (Oare în ziua de azi asemenea forme la Căminele Culturale n-ar avea rol benefic!? Cu siguranţă că da. Ele nu sunt deşuete.)
- Şcoli de adulţi pentru completarea instrucţiunii ucenicilor din fabrici active şi prăvălii.

Haret este cel care introduce lucrul manual în şcoli şi învăţământul practic agricol în şcolile din mediul sătesc. Ministrul Spiru Haret instituie şi serbările cu caracter naţional – pentru vremea aceea : 10 Mai –Ziua Regalităţii , 24 Ianuarie – Ziua Unirii... Istoria era socotită ,, cea mai importantă dintre toate învăţămintele", prinea zicea Haret ,, vom putea înălţa sufletele românilor". În 1909 dă legea pentru Şcolile de copii mici – Grădiniţele de azi. Haret dă importanţă şi răspândirii cunoştinţelor prin tipărituri. Astfel în 1897, fondează Revista ,, ALBINA", cu apariţie săptămânală şi preţ redus, accesibilă populaţiei rurale, iar în 1903 înfiinţează ,, BIBLIOTECA PEDAGOGICĂ" pentru a veni în sprijinul slujitorilor şcolii – învăţător- profesor, să-şi lărgească orizontul pregătirii profesionale şi împărtăşirii din experienţele altora, să-şi perfecţioneze stilul de muncă cu elevii la clasă. Ministrul Haret spunea despre rolul învăţătorului într-un sat unde el ,,nu trebuie să fie doar dascălul copiilor ci şi sfătuitorul bun şi luminat al sătenilor, pilduitorul lor în cele bune şi folositoare". ,,A nu sprijini lupta pentru luminarea poporului, a lucra contra existenţei ţării, este tot una". Concluzia de aur, spune prof. Cezar Badescu este: Pentru felul cum a organizat şi condus învăţământul în cele trei mandate, Spiru Haret rămâne ,, cel mai patriot şi popular ministru pe care l-a avut ŞCOALA ROMÂNEASCĂ", de la începuturi până-n ziua de azi. Ce lucruri frumoase şi folositoare poate face românul. Toţi locuitorii acestei ţări să ia exemplu de la Spiru Haret. Acestea sunt bogăţiile.

A CONSEMNAT PENTRU D-STRĂ NUŞA CANTEMIR

Legea 188/2000 - Desfăşurarea activităţii executorilor judecătoreşti

Art. 52. (1) Executarea silită şi celelalte acte care sunt de competenţa executorului judecătoresc se îndeplinesc la cerere, dacă legea nu dispune altfel.

(2) Toate actele efectuate de executorul judecătoresc se redactează în limba român.

(3) Persoanele interesate care nu vorbesc sau nu înţeleg limba română au dreptul să ia cunoştinţă de cuprinsul actului prin intermediul unui interpret sau traducător.

Art. 53. (1) În îndeplinirea atribuţiilor lor executorii judecătoreşti întocmesc procese-verbale, dacă prin lege nu se dispune altfel.

(2) Un exemplar al proceselor-verbale întocmite rămâne la executor, iar celelalte exemplare se comunică instanţei de executare şi celor interesaţi, după caz.

(3) La cerere, în termen de cel mult 5 zile, executorul va elibera copii de pe actele întocmite în îndeplinirea atribuţiilor sale oricărei persoane care justifică un interes.

Art. 54. Executorul judecătoresc îşi îndeplineşte atribuţiile cu respectarea dispoziţiilor prezentei legi, a statutului profesiei şi a regulamentului de aplicare a prezentei legi, precum şi ale Codului de procedură civilă şi ale altor legi aplicabile în materie.

Art. 55. (1) Actele privind executarea silită se îndeplinesc la sediul biroului executorului judecătoresc, în timpul programului de lucru afişat în mod corespunzător sau la locul efectuării executării.

(2) În cazul în care întocmirea unui act nu suferă amânare din motive obiective, acesta va putea fi îndeplinit şi în afara programului de lucru.

Art. 56. (1) Refuzul executorului judecătoresc de a îndeplini un act sau de a efectua o executare silită se motivează, dacă părţile stăruie în cererea de îndeplinire a actului, în termen de cel mult 5 zile de la data refuzului.

(2) În cazul refuzului nejustificat de întocmire a unui act partea interesată poate introduce plângere în termen de 5 zile de la data la care a luat cunoştinţă de acest refuz la judecătoria în a cărei rază teritorială îşi are sediul biroul executorului judecătoresc.

(3) Judecarea plângerii se face cu citarea părţilor. În cazul admiterii plângerii instanţa indică în hotărâre modul în care trebuie întocmit actul.

(4) Hotărârea judecătoriei este supusă recursului.

(5) Executorul judecătoresc este obligat să se conformeze hotărârii judecătoreşti rămase irevocabile.

(6) Nerespectarea, cu rea-credinţă, de către executorul judecătoresc a obligaţiei stabilite în alin. (5) constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la unu la 3 ani, iar dacă fapta a fost săvârşită din culpă, cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

Art. 57. Actele îndeplinite de executorii judecătoreşti, care prezintă erori materiale sau omisiuni vădite, vor fi îndreptate sau completate de către aceştia, la cerere sau din oficiu, cu citarea părţilor, dacă lucrările cuprind date care fac posibilă îndreptarea greşelilor sau completarea omisiunilor. Cererea de îndreptare a erorii materiale sau de completare se va soluţiona de urgenţă. Despre îndreptarea sau completarea efectuată se face menţiune pe toate exemplarele actului.

Art. 58. (1) La cererea părţii de a i se elibera un duplicat al actului original biroul executorului judecătoresc care a întocmit acel act va elibera duplicatul în termen de cel mult 5 zile.

(2) În textul duplicatului se reproduce, cuvânt cu cuvânt, cuprinsul actului. În locul semnăturilor originale se menţionează numele şi prenumele fiecărui semnatar.

(3) Duplicatul are aceeaşi forţă probantă ca şi originalul.

Art. 59. În cazul îndeplinirii atribuţiilor prevăzute la art. 7 lit. d) raporturile dintre executorul judecătoresc şi client sunt supuse, prin asemănare, regulilor mandatului.

Remiterea de către client a înscrisului original constatator al creanţei constituie mandat de încasare a acesteia.

Art. 60. (1) Actele executorilor judecătoreşti sunt supuse, în condiţiile legii, controlului instanţelor judecătoreşti competente.

(2) Activitatea executorilor judecătoreşti este supusă controlului profesional, în condiţiile prezentei legi.

Art. 61. Cei interesaţi sau vătămaţi prin actele de executare pot formula contestaţie la executare, în condiţiile prevăzute de Codul de procedură civilă.

ECONOMIE POLITICĂ

CONSTITUIREA ECONOMIEI POLITICE CA ŞTIINŢĂ

Prezenţa unor idei pe planul economic din Antichitate

Reflecţii cu caracter economic se regăsesc din timpuri foarte vechi, astfel, Biblia şi Noul Testament cuprind referinţe de natură descriptivă (ciclurile agricole), dar şi de natură prescriptivă (constituirea de rezerve în anii abundenţi în scopul de a acoperi deficitele înregistrate în perioadele dificile. Ştiinţa economică se constituie prin detaşarea progresivă de morală şi filosofie. Astfel, între secolele VII şi III iHr., în China şi în India s-au dezvoltat numeroase curente filosofice ale căror precepte comportă şi importante dimensiuni economice. De exemplu: idei de natură economică - cele referitoare la necesitatea statisticilor, rolul monedei, superioritatea statului de drept. Procesul de autonomizare a ştiinţei economice continuă prin lucrările filosofilor greci. Cu toate acestea, cunoştinţele cu caracter economic nu erau integrate într-o unitate doctrinară şi vizau cu precădere liberalizarea economiei, abolirea sclavajului şi în general promovarea muncii salariale. O primă lucrare consacrată economiei aparţine filosofului grec Xenofon, fiind intitulată „ECONOMIA". Această lucrare a fost considerată ca un prim tratat de micro-economie, în care sunt prezentate în esenţă regulile organizării cetăţii.

În concepţia lui Xenofon, producţia de bunuri constituie izvorul bogăţiei, agricultura fiind considerată o activitate esenţială. Măsurile de liberalizare a economiei sunt combătute de Socrate, apoi de către discipolul său, Platon. În lucrarea sa intitulată „REPUBLICA", Platon propune un sistem „comunist" (egalitar), care constă în aproprierea colectivă a bunurilor de producţie în cadrul comunităţii. Spirit deschis tuturor domeniilor cunoaşterii, Aristotel, cercetează problemele specifice politicii şi economiei în lucrările sale intitulate „POLITICA" şi „ETICA NICOMAHICA". În esenţă, Aristotel respinge distribuţia egalitaristă propusă de Platon şi se pronunţă pentru economia de piaţă, în condiţiile proprietăţii private. Totodată el condarnnă tendinţa de acumulare de bogăţii.

Aristotel introduce în analiza economică un nou factor de producţie, respectiv capitalul, sugerând chiar posibilitatea substituirii acestuia cu munca. De asemenea, Aristotel defineşte pentru prima dată funcţiile monedei şi face distincţia dintre valoarea acestei monede. Facem precizarea că „părinţii economiei moderne" pot fi nominalizaţi prin karl marx şi Friederich Engels care au definit pentru prima dată „noţiunea de plus valoare". Această noţiune stă la baza în prezent a tuturor activităţilor economice, având în vedere că orice muncitor, angajat sau mic mesriaş în procesul muncii, în afară de valoarea pe care o primeşte ca salariu, el produce pentru patron sau stat, dacă este centralizat, ceea ce a numit-o plus valoare. Aceasta, de cele mai multe ori depăşeşte unitatea prin care este retribuită valoarea muncii. Acest lucru este definit la ora actuală când unele întreprinderi din ţările UE încearcă să ademenească persoanele din ţările mai sărace cu retribuţii mai mari datorită faptului că a intervenit procesul de automatizare şi robotizare acelaşi produs într-o ţară mai dezvoltată are costuri mai mici. Deci muncitorul va fi remunerat mai bine, iar patronul va obţine un profit definit prin plus valoare mai mare.

Ion Gîrleanu, primarul comunei Bogaţi prezintă bilanţul anual al anului 2017

Duminică, 4 februarie, în jurul orelor 10:00, în sala de festivități a Primăriei Bogați, Primarul Ion Gîrleanu a organizat un eveniment important şi definitoriu pentru activitatea *Instituției Primarului*, a Consiliului Local, precum şi a serviciilor deconcentrate ale primăriei.

Sala a fost neîncăpătoare pentru sutele de cetățeni care au fost interesați să afle cifre şi date despre viața comunității în cursul anului 2017 şi previziunile pentru anul 2018.

Într-o notă fermă, Primarul a prezentat clar şi la obiect modul în care au fost promovate şi îndeplinite hotărârile Consiliului Local care au contribuit esențial la îmbunătățirea vieții cetățenilor.

Destul de detaliat au fost prezentate pentru fiecare sector în parte, uneori chiar foarte critic, modul în care serviciile primăriei s-au achitat de atribuțiunile funcționale pentru care fiecare îşi încasează salariul legal. Imediat după începerea alocuțiunii primarului, la prezidiu a venit şi subprefectul Gabriel Stoian, care a urmărit cu mare atenție modul în care primarul prezenta bilanțul sfârşitului de an 2017.

La această activitate deosebit de importantă au luat parte membrii conducerii primăriei, prin secretarul Primăriei Ungureanu Gheorghe, viceprimarul Călinel Nicolae, iar din partea şcolilor învățământul a fost reprezentat de doamna director Constantin Maria Manuela.

Având în vedere interesul cetățenilor privind islazul comunal care se ridică la peste 200 ha, pentru care au existat unele discuții neprincipiale, la această adunare a fost prezent şi domnul inginer Oprescu Corneliu, consilier Direcția Agricolă Județeană. Cu privire la acest capitol al islazului comunal, primarul Ion Gîrleanu a asigurat cetățenii privind faptul că domnul ing. Oprescu Corneliu este singurul care este în măsură să răspundă la numeroasele întrebări privind proprietatea islazului comunal care va fi şi va rămâne în proprietatea primăriei pentru ca cetățenii crescători de animale să fie beneficiari.

Au luat cuvântul o serie întreagă de participanți care au prezentat puncte de vedere prin care să se îmbunătățească activitatea serviciilor primăriei.

În final a luat cuvântul domnul Subprefect Gabrial Stoian care, în numele Prefectului, i-a asigurat pe cetățenii com. Bogați de sprijinul Prefecturii Argeş în rezolvarea oricăror probleme care, uneori, pot deveni spinoase şi cărora, prin autoritatea sa, va încerca să le rezolve conform prevederilor legale.

După aproximativ 2-3 ore Primarul Gîrleanu a fost înconjurat cu prietenie de cetățeni, care l-au asigurat de sprijinul lor necondiționat privind rezlvarea problemelor spinoase ale satului românesc. De asemeni, au existat propuneri destul de numeroase care au fost trecute în procesul-verbal de desfăşurare al şedinței întocmit de secretara primarului, doamna Ciorchină Gabriela.

Ziua de 4 februarie 2018, care coincide şi cu anul Centenarului, va rămâne în memoria colectivă a cetățenilor ca o zi de referință în care Instituția Primarului prezintă un bilanț important pentru viața colectivității.

DUMITRU BOŢILĂ

PERSONALITĂȚI LEGENDARE ALE POPORULUI ROMÂN

Iancu Jianu

Iancu Jianu a fost unul dintre cei mai vestiți haiduci ai oltenilor. S-a născut în 1787 şi într-o familie cu stare, slujeri ai boierilor Romanați. Acest haiduc celebru a fost mai curând un mare patriot, acțiunile lui trecând dincolo de simpla răfuială cu boierii, el având orientare preponderent antiotomană.

Cea mai mare acțiune a Jianului împotriva turcilor are loc în 1809, când organizează, ca represalii la acțiunile paşalei care atacase Craiova şi o serie de sate din Oltenia, o altă masivă la sud de Dunăre, în care Paşa din Vidin a fost ucis, iar Vidinul şi Plevna au fost incendiate. Iancu Jianu avea la acel moment o mică armată de aproape 3.000 de haiduci şi trei tunuri.

O altă luptă antiotomană notabilă este cea în care raiaua turcească de la Turnu Măgurele a fost complet distrusă, iar turcii n-au reuşit niciodată reconstruirea ei.

Latura pronunțat patriotică a lui Iancu Jianu s-a văzut şi din faptul că se comporta ca un domn iubitor de țară, făcând danii către biserici şi construind clădiri de utilitate publică în Craiova şi Caracal.

Dar domnia nu vedea cu ochi buni puterea şi purtarea lui Iancu, aşa că prin şiretenie este prins la Bucureşti, judecat şi condamnat la moarte. A scăpat prin farmecul şi aura sa de legendă în felul următor: exista pe atunci o regulă care spunea că dacă o fată de neam voia să ia de soț un condamnat, acesta era iertat de pedeapsă. Şi Iancu Jianu avea nu una, ci mai multe dmiratoare, care şi-au arătat imediat disponibilitatea pentru a-l salva şi aduce pe drumul bun pe haiducul cel vestit. Astfel, Iancu se cuminţeşte pentru o perioadă, ajungând un boier mărunt cu proprietăți în Bucureşti, Craiova, Caracal şi Slatina.

Întâlnirea cu Tudor Vladimirescu din anul 1821 îi reaprinde lui Iancu focul de luptător, aşa că strânge din nou oaste de haiduci şi o pune în slujba Revoluției, haiducii intrând în rândurile pandurilor.

Iancu Jianu, prin descendenții săi, trăieşte şi în prezent în com. Grozeşti, satul Cârceni, jud. Mehedinți. Descendenții săi sunt Alecu lui Jianu, cum îl denumeau consătenii şi Mielul lui Jianu. Acesta locuia alături de fratele său Alecu, care a devenit un mic boier din satul respectiv, având o casă, o gospodărie frumoasă şi o cârciumă. Alecu avea o fată frumoasă în copilărie care nu s-a măritat niciodată, decedând la vârsta de aproape 80 de ani. Mielul lui Jianu avea un handicap şi s-a căsătorit cu o țărancă frumoasă din zonă, având doi copii perfect sănătoşi care trăiesc şi în prezent în anul 2018, în acelaşi sat - Cârceni.

Casa lui Alecu lui Jianu se învecinează cu Romică Godeanu din satul Cârceni, fost mecanic de locomotivă, având ca bunic pe Constantin Godeanu, unul dintre înțelepții satului Cârceni, alături de Iancu Boțilă, de învățătorul Dumitru Boțilă, fost plutonier în Armata Română şi alții. Este necesar ca generația actuală să-şi amintească de numele haiducului Iancu Jianu care şi-a desfăşurat „activitatea haiducească" în „Pădurea Strehaiei", o pădure întinsă, unde poterele care păzeau convoaiele boiereşti nu puteau să pătrundă. Distanța de la satul Cârceni până la drumul Turnu Severin - Filiaşi - Craiova era de cca. 12 km, iar acum peste 100 de ani se putea ajunge la Strehaia doar prin potecă largă sau de căruțe trase de cai sau boi. De aceea Iancu Jianu nu a putut niciodată să fie prins, el fiind un apărător al țaranilor din zonă care nu l-au trădat. El a devenit unul dintre conducătorii pandurilor lui Tudor care se învecina cu satul Cârceni spre Târgu Jiu la doar 30-40 km unde îşi avea Tudor Vladimirescu tabăra. Este posibil ca Iancu Jianu să fi făcut parte din oastea lui Tudor care a staționat o perioadă chiar la Goleşti.

Primul steag tricolor, făcut de Petrache Poenaru şi folosit de panduri, a ajuns după moartea lui Tudor Vladimirescu la Iancu Jianu, care l-a considerat o relicvă aproape sfântă şi l-a ascuns prin zidire în pereții casei unui fiu al său. Steagul a stat ascuns acolo 100 de ani, până ce un urmaş al haiducului l-a donat Muzeului Militar din Bucureşti, unde se află şi astăzi.

Deşi a avut o viață mai mult decât aventuroasă, Iancu Jianu a reuşit să moară liniştit, în patul său, la vârsta de 55 de ani, lăsând în urmă fapte istorice cu greutate de legendă.

Haiducul Pintea cel Viteaz

Pintea Viteazul, pe numele real Grigore Pintea, a fost din neam de mici nobili, din zona Clujului.

S-a născut în 1670 în satul Măgoaja, aparținând de fostul comitat al Clujului, şi încă din tinerețe nedreptățile făcute de nobilii regionali îl determină să ia calea haiduciei în codrii Maramureşului.

Ani de zile îi pradă pe aceşti nobili, care nu au reuşit să-l prindă, cu toate străduințele lor.

Între timp, stăpânirea austriacă înăspreşte şi mai mult obligațiile fiscale, aşa că principele Francisc Rakoczi al II-lea a început o mişcare cu caracter de eliberare, având sprijinul țărănimii iobage, dar şi bazându-se pe promisiunile lui Ludovic al XIV-lea şi ale lui Petru cel Mare.

Grigore Pintea nu poate sta deoparte, aşa că a ajuns să activeze cu gradul de căpitan în armata lui Rakoczi, fiind şi un om instruit, cunoscător de limbi străine şi tehnici militare. Istoricul Nicolae Densuşianu l-a numit pe Pintea „unul dintre cei mai însemnați români din secolul al XVII-lea". În primăvara anului 1703, mişcarea răzvrătiților reuşeşte să cucerească: Zalăul, Sătmarul, Dej, Bistrița, Sighetul şi urma ca armata condusă de Pintea să cucerească şi Baia Mare. După o perioadă de asediu, chiar în fața porții de sud a oraşului, Pintea este nimerit de un proiectil şi moare. Cămaşa sa de zale şi un coif pe care le purta în lupta contra tătarilor se află la biserica din Budeşti, județul Maramureş, lăsate în grija bisericii de însuşi Pintea Viteazul, iar Muzeul de Istorie din Baia Mare deține armele pe care legendarul haiduc şi oştean le folosea. Mai multe denumiri amintesc şi astăzi de Pintea cel Viteaz: Izvorul Pintii, Fântâna lui Pintea, Vârful Pintii, Peştera lui Pintea. Există şi un prezumtiv mormânt, e serpentinele care coboară din Pasul Gutâi spre Baia Mare.

Stanciu Bratu de la Rucăr

În zona culoarului Rucăr-Bran, până spre Braşov şi Râşnov, plus partea de nord a râului Dâmbovița, acționa în secolul al XVIII-lea un haiduc pe nume Stanciu Bratu, care avea în ceata lui alte personaje care au rămas şi ele în legendă: Ion al Geantului, preot probabil răspopit, Dobre al Ploscarului şi sora sa Uța, Niță Comăniță, Marin al Şelarului. Drumurile pe care ei prădau convoaiele boierilor şi neguțătorilor vremii erau de o rară frumusețe, iar ascunzătorile adevărate monumente ale naturii. Astfel, ceata lui Stanciu Bratu se aduna la sfat într-o poiană din zona masivului Piatra Craiului, de deasupra Văii lui Ivan, de unde urcau spre ascunzătorile de la Cerdacul Stanciului - un loc mirific în care se ajunge pe un traseu de 6-7 ore pornind de la cabana Plaiul Foii (1355 metri), urmând traseul marcat cu triunghi albastru: Poiana Tămăşelului, Cabana Garofița Pietrei Craiului, Umerii Pietrei Craiului, Cerdacul Stanciului şi Peştera Stanciului.

Andri Popa, eliberatorul fetelor răpite de turci

Celebrul Andri Popa, cântat în zilele noastre de formația Pasărea Colibri, a fost un haiduc originar din Seaca, județul Dolj. S-a alăturat, cu oamenii lui, cetei lui Iancu Jianu şi împreună au dat atacul asupra Vidinului şi Plevnei, luptând cu otomanii, iar ceata sa a primit însărcinarea să elibereze cadânele române aflate în seraiul paşalei şi în seraiul vânzătorilor de cadâne. La număr se pare că era vorba de câteva zeci de fete, dar viteazul Andri Popa nu s-a putut opri doar la eliberarea acestor fete luate de turci de la noi, ci... Le-a eliberat pe toate, vreo 500 la număr. Le trece Dunărea şi în Oltenia le oferă spre vânzare spre a deveni soții de români, şi cum fetele erau frumoase, n-a fost greu să le aşeze la casele lor. Ajunge cu vreo sută de cadâne până în Transilvania şi le vinde în satele locuite de români. După câțiva ani de la aceste isprăvi, un velpaşa şi oamenii ai domniei au apărut în căutarea fetelor, promițându-le libertatea, dar fetele erau deja țărănci la casele lor, cu copii, aşa că n-au mai vrut să plece nicăieri. Ca ascunzătoare, Andri Popa a întemeiat de la zero un sat numit Palilula, având o aşezare strategică şi pitorească: era ascuns privirilor de păduri din două părți, iar valea în care erau construite casele se afla ascunsă de un deal, încât satul nu era vizibil aproape de nicăieri. Se spune că nici poterele, nici turcii şi nici nemții, pe când au ocupat Craiova în Primul Război Mondial, nu au aflat de acest sat.

COMUNICAT

Vineri, 26 ianuarie, la Consiliul Județean Argeş a avut loc semnarea de către preşedintele CJ Argeş, Dan Manu, directorul ADR Sud Muntenia, Liviu Gabriel Muşat, şi directorul Muzeului Județean Argeş, Cornel Popescu, a contractului de finanțare prin POR 2014 - 2020 privind restaurarea Muzeului Județean Argeş, fosta clădire a Prefecturii.

Valoarea contractului depăşeşte 21 de milioane de lei, iar durata de implementare este de 44 de luni. Investiția constă în reabilitarea şi consolidarea clădirii, precum şi înlocuirea instalațiilor electrice şi termice. Clădirea va recăpăta astfel strălucirea de altădată, clădirea fostei Prefecturi a județului fiind de altfel monument istoric.

Acesta este cel de-al treilea contract cu finanțare europeană semnat până acum, din cele patru ale Consiliului Județean Argeş. Au mai fost semnate contractul privind Galeria de Artă „Rudolf Schweitzer-Cumpăna", galerie ce va fi restaurată, conservată şi digitizată cu fonduri Regio - Programul Operațional Regional 2014-2020, în valoare de peste 4,3 milioane euro şi contractul de modernizare a DJ 504, Popeşti - Izvoru - Recea - Cornățel - Vulpeşti (până în DN 65A) în valoare de circa 18 milioane euro. Urmează ca în perioada următoare să fie semnat şi contratul privind restaurarea Cetății Poenari, în valoare de 10 milioane de lei.

Cu această ocazie, preşedintele CJ Argeş, Dan Manu, a precizat şi faptul că tot pentru Cetatea Poenari va fi amenajată şi o nouă cale de acces, lift sau telecabină, din fondurile bugetului județean, iar pentru Muzeul Județean Argeş va fi achiziționat un nou planetariu.

CONSILIUL JUDEŢEAN ARGEŞ

Comunicat de presă

Din prima zi a lunii februarie, preşedintele Consiliului Județean Argeş, Dan Manu, a reluat seria vizitelor în teren pentru a verifica situația unităților şcolare din județul Argeş. Astfel, joi, 1 februarie, împreună cu inspectorul general al ISJ Argeş, Dumitru Tudosoiu, şi cu primarul comunei Bălileşti, Victor Turturică, preşedintele C.J. Argeş a trecut în revistă şcolile din Băjeşti, Bălileşti şi Poienița.

Dacă în urmă cu un an toaletele erau în curtea şcolilor, fără apă curentă, acum toate cele trei unități şcolare au fost reabilitate, având acum grupuri sanitare noi, în incinta şcolii, şi săli de clasă moderne, astfel încât copiii comunei Bălileşti să aibă cele mai bune condiții pentru educație, dar mai ales să nu mai fie nevoiți să părăsească localitatea natală pentru a învăța în oraşele şi municipiile din apropierea comunei.

La modernizarea unităților şcolare a fost asigurată finanțarea prin Programul Național de Dezvoltare Locală 1 şi din bugetul județean, în perioada 2016-2017, cu sumele de 1.120.000 lei, pentru extinderea cu grup sanitar a Şcolii Bălileşti, respectiv cu 1.900.000 lei pentru extindere cu grup sanitar şi împrejmuire şi amenajare curte la Şcoala Poienița.

Totodată, prin Programul Național de Dezvoltare Locală 2, va fi construită o grădiniță cu program prelungit pentru 50 copii, în satul Bălileşti.

„Aşa cum am spus încă de la început, o prioritate a Consiliului judeşean Argeş a reprezentat-o şi o reprezintă infrastructura şcolară. Când am venit aici, la Bălileşti, în vara anului 2016, unitățile şcolare aveau toaletele în curte şi majoritatea erau fără apă curentă. Am alocat fondurile şi astăzi toate şcolile au toaletele în interior şi sunt racordate la apă curentă. În plus, au fost investiți bani şi în clădiri şi în dotări, iar condițiile oferite acum sunt la fel de bune precum cele din mediul urban. Ne dorim ca, astfel, în localitățile care se află în apropierea oraşelor sau municipiilor, copiii să nu mai plece la şcolile din mediul urban. Asta şi pentru confortul părinților, dar mai ales al copiilor. Îi felicit pe domnul primar, Consiliul Local şi cadrele didactice, pentru modul în care au înțeles să se implice şi să realizeze aceste investiții" – preşedinte CJ Argeş, Dan Manu.

„Eu vreau să mulțumesc domnului preşedinte Dan Manu pentru tot ceea ce a făcut şi face pentru şcolile din mediul rural. Condițiile oferite de şcolile din comuna Bălileşti sunt acum cele care se găsesc şi în unitățile şcolare din oraşe. Dorim ca astfel să stopăm exodul copiilor către oraşe. Pentru asta vom construi, începând din acest an, o grădiniță care va funcționa cu program prelungit. De asemenea, avem prin PNDL II un proiect prin care vom introduce canalizare în toată comuna, un proiect care suntem convinşi că va determina cât mai mulți argeşeni să dorească să se mute în localitatea noastră" – primar comuna Bălileşti, Victor Turturică.

CONSILIUL JUDEŢEAN ARGEŞ

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Str. Târgul din Vale nr. 23, Piteşti, ARGEŞ (în localul cooperației)
- Mobil: 0748 439 276 - 0733 390 136
- Tel.: 0348 - 401 072
- Fax: 0348 - 401 938
- E-mail: reflector_argesean@yahoo.com

Tiparit la S.C. Argeşul liber S.A.

SERIAL

SCURTĂ ISTORIE A PREZENŢEI ŢIGANILOR (ROMILOR) PE TERITORIUL ROMÂNIEI

Fără nicio discuţie, ţiganii, pe teritoriul României, de la Nistru până la Tisa, constituie o parte componentă a etniei numită „ţigani". De la început trebuie precizat că a fi ţigan nu este o ruşine. Şi ei sunt oameni la fel ca restul populaţiei din România cu unele particularităţi, ca urmare a nivelului de civilizaţie. Ţiganii au fost prezenţi încă de pe timpul popoarelor migratoare, ei fiind cei care duceau greul muncilor celor mai dezonorante a acestor popoare migratoare. Este posibil ca originea acestor ţigani să fie reprezentată de zona asiatică: India, Indonezia, Pakistan, până în Orientul Apropiat. Chiar un reprezentant al etniei, decedatul Rege Cioabă, în timpul vieţii a făcut o incursiune în India, publicând unele materiale din care reieşea clar originea acestei etnii.

Datorită modului lor de viaţă, ţiganii s-au adaptat foarte repede la modul de viaţă al populaţiilor autohtone. Datorită acestui lucru, pe ţigani îi găseşti adaptaţi la toate popoarele din America şi chiar din America Latină. Şi în timpul dictaturii hitleriste ţiganii nu au fost exterminaţi în lagărele de exterminare naziste. Ei au fost doar deportaţi pentru ca muncile lor, neplătite sau foarte slab plătite să fie în slujba cuceritorilor. Şi în România, originea ţiganilor se pierde în negura vremurilor. Este cunoscut faptul că ţiganii au şase ramuri datorită în primul rând ocupaţiei lor şi a nivelului de civilizaţie. Sunt cunoscuţi ţiganii lăutari, foarte vestiţi în toată lumea, care s-au civilizat bucurându-se de respectul chiar al conducătorilor statelor respective. De asemerni sunt cunoscute şi alte meserii precum: ţigani cărturari, căldărari şi alţii. Datorită modului lor de viaţă, ţiganii au devenit „anarhişti de liberi". Datorită acestui lucru, o parte din ei sunt cei care generează chiar între ei scandaluri şi fapte considerate de societatea modernă de neacceptat. În schimb, în ultimii ani, cu precădere în anii regimului comunist, ţiganii au fost civilizaţi chiar cu forţa, majoritatea dintre ei învăţând carte, iar în prezent foarte mulţi dintre ei evenind chiar reprezentanţii parlamentelor unor ţări printre care şi România. Chiar la ONU există o delegaţie numeroasă a ţiganilor care sunt beneficiarii unor acte de civilizaţie care chiar întrec unele popoare.

Pentru români, putem spune fără să greşim, că ţiganii autohtoni sunt unii dintre cei mai patrioţi cetăţeni care locuiesc pe teritoriul României. Majoritatea ţiganilor care migrează temporar în unele ţări din Europa şi din lume, nu sunt dezrădăcinaţi de România, ei îşi păstrează cu sfinţenie atât obiceiurile lor ţigăneşti, dar şi obiceiurile românilor, o bună parte dintre ei s-au convertit la religia ortodoxă pe care o respectă aşa cum ştiu ei mai bine. În prezent, unii foarte tineri de etnie ţigănească manifestă atitudini anarhice, uneori violente, care deranjază o parte din populaţia majoritară. De aceea credem că este necesar ca reprezentanţii ţiganilor, indiferent de profesia lor, să încerce ca copiii lor să dezvolte un grad superior de civilizaţie. Sigur, despre ţigani se pot vorbi multe, de aceea am preluat de pe internet această scurtă istorie a ţiganilor, iar Statul Român are obligaţia să sprijine nivelul lor de cultură, să sprijine tradiţiile locale şi chiar să contribuie la asimilarea lor. Aceasta datorită faptului că ţiganii sunt perintre puţinele etnii care nu au niciun fel de pretenţii teritoriale de la statele în care locuiesc. Dacă locuiesc în Germania, sunt ţigani nemţi. Dacă locuiesc în Ungaria sunt ţigani unguri, iar dacă locuiesc în România sunt ţigani unguri-români.

Cronologie:

1000 - Ţiganii ajung în Imperiul Bizantin.
1300 - Intrarea ţiganilor în Europa.
1400 - Sunt menţionaţi în Bulgaria „în numar mare".
1417 - Regele Sigismund al Ungariei emite un ordin de liberă trecere pentru nomazii ţigani.
1422 - Roma primeşte primii ţigani.
1427 - Ajung la porţile Parisului.
1445 - Domnitorul Vlad Ţepeş aduce în Ţara Românească 12.000 de oameni - despre care se spunea ca „arată ca nişte egipteni".
1449 - Sunt goniţi din Frankfurt pe Main.
1471 - Ştefan cel Mare aduce în Moldova 17.000 de ţigani. În Elveţia se dau primele legi antiţigăneşi.
1476 şi 1487 - Regele Matthias al Slovaciei le oferă, prin decret, liberă trecere.
1482 – Brandenburg-ul emite primele legi împotriva lor.
1492 - Apar legi antiţigăneşti în Spania.
1496 - Parlamentele din Landau şi Freiburg îi declară pe ţigani trădători ai creştinătăţii, spioni turci şi aducători de ciumă.
1498- Patru ţigani îl însoţesc pe Cristofor Columb în cea de-a treia călătorie în America.
1504 - Ludovic al XII-lea îi goneşte din Franţa.
1525 - În Olanda, „egiptenii" sunt somaţi să părăsească ţara în două zile.
1530 - În Anglia este introdusă prima lege de izgonire a ţiganilor.
1541 - Ţiganii din Praga sunt acuzaţi de incendierea oraşului.
1568 - Papa Pius al V-lea ordona expulzarea ţiganilor de pe domeniile Bisericii Romano-Catolice.
1600 - Legislaţia spaniolă permite populaţiei să se constituie în grupări armate care să-i vâneze pe a ţigani.
1650 - Au loc ultimele execuţii ale ţiganilor în Anglia. Pedeapsa este înlocuită cu deportarea în America.

1685 - Portugalia deportează ţiganii în Brazilia.
1717 - În Spania sunt desemnate 41 de localitati în care este permisă aşezarea ţiganilor.
1733 - Împărăteasa Anna a Rusiei le cere ţiganilor să devină sedentari.
1749 - În Spania se constituie tribunale ad hoc pentru împărţirea ţiganilor în „răi" şi „buni".
1753 - Stefan Valy, un student ungur, descoperă originea Punjabi a limbii romani.
1761- Şi Maria Tereza dă primele legi privind sedentarizarea ţiganilor.
1782 - Jozef al II-lea al Ungariei acceptă şcolarizarea ţiganilor şi participarea lor la serviciul religios.
1803 - Napoleon interzice dreptul de rezidenţă al ţiganilor în Franţa.
1816 - John Hoyland scrie prima lucrare importantă în favoarea ţiganilor din Anglia, dar este începută şi deportarea lor în Australia.
1834 - Domnitorul Alexandru Ghica eliberează toţi ţiganii din Ţara Românească.
1844 şi 1847 - Bisericile Moldovei şi Valahiei îşi eliberează robii.
1856 - Sclavia este abolită în Principatele Române. Anul marchează începutul unei mari migraţii spre vest.
1864 - Domnitorul Alexandru Ioan Cuza recunoaşte libertatea totală a ţiganilor din Principatele Unite.
1870 - Cancelarul Otto von Bismarck dă o circulară prin care interzice intrarea ţiganilor în Germania.
1885 - Statele Unite ale Americii îi forţează pe ţigani să se întoarcă în Europa.
1904 - Parlamentul Prusiei reglementează deplasarea şi modul de viaţă ale ţiganilor.
1909 - Are loc, în Ungaria, conferinţa pentru politica faţă de ţigani.
1912 - Guvernul francez introduce obligativitatea „carnetului antropo-metric" pentru toţi ţiganii.
1925 - Se înfiinţează Asociaţia scriitorilor sovietici ţigani.
1938 - Între 12 şi 18 iunie sute de ţigani din Germania şi Austria sunt prinşi, bătuţi şi închişi.
1939 - Se formează în Grecia Asociaţia Culturală Panelenică a ţiganilor greci.
1952 - Ia naştere Biserica evanghelică a ţiganilor din Franţa şi Marea Britanie.
1958 - Cehoslovacia interzice prin lege nomadismul.
1959 - În Elvetia, Zohri Muller fondează organizaţia ProTzigania Svizzera.
1967 - Ia fiinţă Asociaţia ţiganilor din Finlanda.
1971 - Delegaţi din 14 ţari participă la primul Congres Mondial al Ţiganilor, desfăşurat în Anglia.
1972 - Uniunea Internaţională a Ţiganilor devine membră a Consiliului Europei.
1979 - Uniunea Internaţională a Ţiganilor devine membră cu statut consultativ în cadrul UNESCO.
1985 - Phralipe (Frăţia) -prima organizaţie a ţiganilor, aprobată oficial de un guvern, se constituie în România.(Încă un cadou otrăvit, lăsat de comunişti!)
1986 - Uniunea Internaţională a Ţiganilor devine membră a UNICEF.
1997 - Ceferino Jimenez Malla este primul ţigan canonizat din istoria Bisericii catolice.

În timpul războiului al 2- lea mondial au fost duşi în Zona Bug aprox.180.000 ţigani din România.Tătuca Stalin a trimis înapoi 400.000 de ţigani, a mai pus de la el.

P.S. Rezultatul, astăzi : Ascensiunea ţiganilor (creşterea numerică etc), dezastrul României...

CFR, o istorie legendară a ajuns „gloaba transporturilor româneşti“

Prima cale ferată dată în folosință pe teritoriul de azi al României a fost calea ferată Oravița–Baziaş din Banat (1854), pentru trafic de marfă. Prima cale ferată construită pentru trafic de călători a fost calea ferată Szeged–Timişoara, care a conectat Timişoara în anul 1857 la rețeaua feroviară. Aceasta a fost extinsă în anii 1860-1870 spre Transilvania (1868), Bucovina, Muntenia şi Moldova (1869) şi Oltenia (1875). Până la încheierea procesului de desăvârşire a statului român de la 1 decembrie 1918, căile ferate s-au dezvoltat o perioadă în cadrul a două rețele separate; una în vechea Românie şi alta (St.E.G.) în Imperiul Austriac, care din 1867, în urma pactului dualist, a devenit Austro-Ungaria. Prima linie de cale ferată pe actualul teritoriu românesc, care este şi cea mai veche de pe rețeaua C.F.R., a fost deschisă pentru traficul de mărfuri la data de 20 august 1854 între portul dunărean Baziaş şi Oravița. Calea ferată Oravița-Baziaş, având o lungime de 62,5 km, a fost folosită inițial doar pentru transportul cărbunelui. Traseul de 62,5 km trecea prin localitățile: Răcăşdia, Iam, Jassenova (Jasenovo) şi Bela Crkva (Biserica Albă), ultimele două localități aflate în Districtul Banatul de Sud, Voivodina, Serbia. Denumită „Kohlenbahn“ (linia cărbunelui) aceasta era destinată înlesnirii transportului cărbunelui de la minele din zona Aninei la Dunăre. Construcția liniei a început în anul 1846, fiind întreruptă în timpul revoluției de la 1847-1848, apoi reluată în anul 1850 şi terminată în anul 1854. Până la deschiderea liniei Oravița-Anina cu tracțiune cu abur, pe 15 decembrie 1863, cărbunele era transportat la Oravița, pe porțiuni orizontale prin aşa-numitele „Pferdebahn“ (cale ferată cu tracțiune cabalină), iar pe porțiuni în rampe, prin planuri înclinate de funiculare. Urmele terasamentelor acestei linii provizorii precum şi o parte din tunele unele amplasate chiar în imediata apropiere a traseului actual, se mai păstrează şi astăzi. De la 12 ianuarie 1855 linia a fost administrată de Căile ferate de stat cezaro-crăieşti, Banatul fiind în acel timp parte a Imperiului Austriac. După diverse îmbunătățiri tehnice la linie în următoarele luni, relația Oravița-Baziaş a fost deschisă pentru traficul de pasageri la 1 noiembrie 1856. În Moldova şi Țara Românească au existat proiecte de construcție de căi ferate cu tracțiune animală sau cu aburi încă din 1842, însă din motive necunoscute primele inițiative nu au fost duse la bun sfârşit. De-abia după unirea lor în cadrul Principatelor Unite, proiectele de construcție au început să se concretizeze, între 1864 şi 1880 fiind construite, în concesiune, mai multe căi ferate pe teritoriul principatelor. Pe 1 septembrie 1865 compania engleză John Trevor-Barkley a început construcția liniei Bucureşti–Giurgiu. Această linie a fost deschisă pentru trafic la 26 august 1869 şi a fost prima linie construită pe teritoriul românesc din acel timp. În septembrie 1866 Parlamentul României a aprobat construcția unei linii de 915 km, de la Vârciorova în sud până la Roman în nord, trecând prin Piteşti, Bucureşti, Buzău, Brăila, Galați şi Tecuci, toate oraşe importante la acea vreme. Costul construcției era la acel timp de 270.000 de franci de aur pe kilometru şi construcția a fost încredințată consorțiului german Strousberg. Linia a fost deschisă în mai multe faze - prima parte, Piteşti - Bucureşti - Galați - Roman, a fost deschisă la 13 septembrie 1872, iar partea Vârciorova - Piteşti pe 9 mai 1878. Linia Vârciorova - Roman a fost o parte importantă a infrastructurii feroviare române deoarece a făcut legătura între extremitățile regatului, fiind o conexiune importantă pentru călători şi marfă între oraşe importante ale Țării Româneşti şi ale Moldovei. Prima linie din Moldova a fost deschisă la 3/15 decembrie 1869 pe traseul Gara Suceava (Burdujeni) - Roman, în lungime de 102,5 km. La 10 septembrie 1868 a fost finalizată Gara Bucureşti Nord. În ianuarie 1880 Parlamentul României a votat pentru transferul liniei Vârciorova - Roman din administrarea privată a consorțiului Strousberg la administrarea națională, guvernul formând instituția Căilor Ferate Române, care a continuat să existe până în prezent.

PRELUARE...

Ziarul „Viaţa Satului Argeşean“ - o afacere familiară profitabilă

În peisajul jurnalistic argeşean, de aproape 10 ani apare ziarul „Viața Satului Argeşean“ ca o necesitate a promovării satului românesc, a tredițiilor sale, a preocupărilor pentru conservarea acestor tradiții. Numai că, această publicație probabil din considerente financiare, s-a transformat într-un ziar „fotomodel“ în care primarii localităților, în proporție de 95% se bucură că îşi văd imaginea într-o publicație jurnalistică. Am făcut această precizare când am văzut ultimul număr din ianuarie 2018 când pe prima pagină apare „DC logistic“. Nu ştim dacă oamenii de la țară ştiu ce înseamnă acest lucru. Ştim însă, că afacerea „Viața Satului Argeşean“ încasează lunar de la primării, „modesta sumă de 100 lei“. Dacă facem o socoteală că în Argeş sunt peste 100 primării care cotizează cu 100 lei, se poate spune că lunar publicația „Viața Satului Argeşean“ este cea mai prosperă din toată presa românească, ținând cont de valoarea încasărilor. Cu alte cuvinte, „Viața Satului are viață financiară bogată“ încasând 100 mii lei lunar. Problema este pentru ce? Pentru ca primarii să se laude cu aşa-zisele realizări privind canalizarea, rețeaua de apă, modernizarea clădirilor şcolilor cu rețelele de gaze naturale... La acest număr acestea sunt problemele satului românesc în accepțiunea conducerii ziarului şi bineînțeles a familiei conducătoare a domnului Mădălin Popa şi a doamnei Monica Popa. Sigur că la viața satului, viața este simplă, pentru că redactorul ia la telefon pe domnul primar care se laudă. Şi vorba lui caragiale, „şi dăi şi luptă“. Despre

satul românesc pe care domnii primari îl păstoresc, foaret puțini dintre dumnealor îl promovează cu frumuseți şi obiective, cu puncte turistice nefuncționale. În niciun număr al ziarului viața satului nu am văzut aspecte semnificative despre clădiri istorice sau despre preocupări importante nu privind modernizarea actuală care se face pe bani europeni. Viața satului românesc este mai complexă şi complicată, iar ziarul „Viața Satului Argeşean“ o „bagatelizează“ promovând doar pozele unor primari, unii dintre ei doar se laudă cu unele realizări venite de la Ministerul Dezvoltării. Dar despre acest lucru vom continua.

D. BOŢILĂ

Un talentat şi neobosit scriitor argeşean

Profesorul Ion Boştinaru, născut în satul Turburea, comuna Corbeni - poet, prozator şi eseist - se prezintă în fața cititorilor săi contemporani ca un talentat şi neobosit scriitor argeşean.

Am fost coleg de gimnaziu cu el şi cu academicianul Vasile Tonoiu - şi cu alți intelectuali“ de elită, ale căror fotografii le veți găsi la finalul acestei cărți. între Arefu, satul meu natal şi localitatea sa, nu e o distanță prea mare, iar legătura noastră sufletească, în domeniul literar, s-a realizat la sugestia profesorului universitar doctor Titi Ciulbea, din satul Căpățâneni, care tipărise, anterior, la Editura Arefeana două monografii (a comunei Corbeni şi a satului Căpățâneni) şi mai multe cărți de beletristică.

La fel ca alți argeşeni, amândoi au devenit preferații colectivului nostru redacțional.

Mă mândresc cu faptul că, din satul meu natal, s-au ridicat şi scriu lucrări prestigioase trei membri ai Uniunii Scriitorilor din România: Horia Bădescu, Victor Gh. Stan şi cu mine. Poate de aceea am o deschidere semnificativă spre scriitorii argeşeni, care apelează la serviciile noastre.

Ion Boştinaru a ajuns, deja, un scriitor de prestigiu național, aşa cum menționa şi academicianul Vasile Tonoiu într-o prezentare anterioară. El poartă în suflet specificul plaiurilor natale, dragostea față de străbuni, o prietenie statornică pentru contemporanii săi.

Scrie versuri clasice sau de factură populară, inspirate de o aleasă sensibilitate: „Ne aşezăm în amfiteatrul/ Verde al naturii/ Şi observăm cum păsările răpitoare/ Se transformă în planoare,/ Iar alături, puişorii de mierle/ Sunt învățați să zboare.“ (p. 57)

Ion Boştinaru apelează la sensibilitatea sufletească a oamenilor din zona subcarpatică. De aceea versurile sale au o rezonanță deosebită în sufletele celor de-un neam cu el: „Am în inimă un loc aparte/ Unde îmi aşez iubirile frumoase/ Şi când pomii înfloresc/ Pe mine mă răscolesc.“ (p.59)

În creațiile sale, întâlnim şi câteva accente moderne, care măresc calitatea poeziilor: „Ai urcat în vârful piramidei/ Trecând prin multă suferință,/ Dar n-ai avut suficientă tihnă/ Pentru a savura din plin/ Marea biruință!“ (p. 108)

Mă bucură că prietenul meu din tinerețe urcă spre piscurile luminoase ale creației, care îi asigură statornicie şi continuitate.

Îl aştept cu noi lucrări, convins fiind că Editura Arefeana îi poate oferi un cadru eficient de împlinire.

PROF. ION C. ŞTEFAN

ION BOŞTINARU
născut la 28 aprilie 1939,
în satul Turburea,
comuna Corbeni,
judeţul Argeş

De acelaşi autor:

- *Oltule ce curgi la vale*, culegere de poezii şi cântece populare româneşti, Editura Arta Grafică, Bucureşti, 1969
- *Pagini din istoria judeţului Olt*, coautor, Întreprinderea Poligrafică „Grafica Nouă”, Bucureşti, 1970
- *Dezvoltarea economică şi social-politică a României oglindită în Constituţia din anul 1948*, Editura Politică, Bucureşti, 1974
- *Dezbateri politico-ideologice*, Editura Politică, Bucureşti, 1983
- *Să cunoaştem şi să generalizăm experienţa avansată*, Editura Politică, Bucureşti, 1980
- *Ion Arsenescu din Berindeşti – un cărturar de neuitat*, coautor, Editura Arefeana, Bucureşti, 2011
- *Sate argeşene de sub munte. Oameni, adevăr şi legendă*, Editura Arefeana, Bucureşti, 2012
- *Reverberaţia sentimentelor* (poezii), Editura Arefeana, Bucureşti, 2012
- *Dorurile mele* (poezii), Editura Arefeana, Bucureşti, 2013
- *Monografia comunei Corbeni, judeţul Argeş*, Ediţia a II-a, coautor, Editura Arefeana, Bucureşti, 2013
- *Gânduri transcrise*, Editura Arefeana, Bucureşti, 2014
- *Trecutul ce reînvie*, Editura Arefeana, Bucureşti, 2015
- *Pe meridianele lumii*, Editura Arefeana, Bucureşti, 2016
- *Sinceritate şi lirism*, Editura Arefeana, Bucureşti, 2017
- *Orizonturi lirice*, Editura Arefeana, Bucureşti, 2017

DOR DE STRĂBUNICUL MEU IONARSENESCU

De tânăr ai luptat prin țări străine
Ca să-ți vezi țara ta independentă!
Iar când țării tale i-a fost bine
Ai părăsit-o urmând alte destine!

Arsenescule spune-mi unde te afli?
Vreau sa te văd venind din val de nori,
Călcând pe stropi de rouă sau ieşind din flori,
Arsenescule unde zăboveşti ?
Arată-te şi vino din slăvile cereşti
Că de mult te aştept !...

Vino acum Arsenescule-unde eşti tu oare ?
Să te văd odată şi apoi pot să mor
- Deci vino cat mai iute şi stinge al meu dor,
Vino acum la a mea chemate
Mi-e sufletul zdrobit şi amarnic mă doare
Inima din piept !....
....

ION BOŞTINARU

Trăim un plăcut mister

Cu o DOAMNĂ - Premier!

Când o ȚARĂ mult râvnită
Şi de sorți năpăstuită
E condusă de-un Străin
Viața ȚĂRII e un chin!

Şi de când s-a instalat
De DIASPORA lansat,
Grandomanul sibian
E şovin şi e duşman!

Chiar din prima zi, a spus,
Că dă țării un alt curs...
Făcând însă anarhie
În întreaga Românie!

Şi-a propus, ca un căpos,
Că va da Guvernul jos...
Că, lucrând în stil dement
Va forma alt PARLAMENT!

S-a zbătut dârz, individul,
Ca să-nlăture Partidul...
Că Blaga, cu P.D.L.- iştii
Să distrugă P.S.D-iştii!

Dar Iohanis cel Perfid
N-a putut face Partid
Căci nici Cioloş, nici Orban
N-ajută pe Sibian!

Când a încercat Grindeanu
Şi Tudose-brăileanu'
Lui Klaus să-i facă PLAC
Dragnea, le-a venit „de hac“!

Deci, Partidul a schimbat
Pe Cei DOI, care-au trădat;
Găsindu-se alt Reper:
„VIORICA-Premier“!

Şi-acum Klaus, derutat,
Dar de Dragnea, onorat,
Va trece la P.S.D.
Cu toți cei din P.N.L!

„Faptul“, s-ar sărbători
În mijlocul Dunării
Cu Klaus şi Viorica,
La Bellina-frumuşica!

Dar, e just de precizat:
Tudose a fost schimbat
Nu pentru că nu e bun,
Ci, a deranjat un Hun!

Căci Hunor- minoritarul
Defăimează „Centenarul“
Sperând că ne face festa
Cu Orban-din Budapesta!;

Dar, alt fapt s-a mai ivit
Căci un Polițai-tâmpit,
Damblagiu şi imbecil,
S-a lansat ca Pedofil!

Vreau ca Tipul cel Sonat
Să fie urgent - Castrat
Şi, dacă mai are Draci
Să-l predăm lui Pomohaci!

Cu-atâtea evenimente,
S-au produs deranjamente
Dar sperăm la Trai - Lejer
Cu o Doamnă - Premier!!

AUTOR:
Ing. Aurel Bădulescu
- ofițer genist, rezervist
- pamfletist, epigramist
- expert tehnic
- ghid turistic -cantautor

Răceală sau gripă?

An de an, ne confruntăm cu aceleaşi probleme în sezonul rece: coriză, tuse, febră. Vorbim despre răceală, gripă sau infecţie gripală, însă ce se ascunde în spatele acestor denumiri? Ne-am propus să clarificăm lucrurile, pentru ca dvs. să nu mai aveţi probleme între a diferenţia o răceală de gripă.

Răceala comună

Răceala comună, numită şi rinosinuzită sau guturai, este o afecţiune virală ce poate fi cauzată de peste 200 de tulpini de virusuri. Are un debut lent şi se manifestă clasic prin obstrucţie nazală, durere în gât, tuse şi disconfort general. De cele mai multe ori, răcelile apar în sezonul rece, însă există şi răceli de vară. Gripa reală este complet diferită şi apare în sezonul rece.

Gripa

Gripa este provocată de virusurile gripale (virusurile influenza). Există patru tipuri de virusuri gripale: A, B, C şi D. Virusurile gripale A şi B provoacă epidemii sezoniere în fiecare an, în timp ce virusul gripal C nu provoacă epidemii, ci o formă uşoară de boală. Virusul gripal D nu afectează omul, ci bovinele. În ultimii ani, s-au dezvoltat tot mai multe boli infecţioase cu simptome gripale, care au pus în alertă populaţia la nivel mondial. SARS şi gripa aviară, gripa porcină A [H1N1) sunt doar câteva exemple ale infecţiilor virale care pot reprezenta un pericol, inclusiv pentru oameni.

Cum se manifestă?

Gripa şi răceala se manifestă la început prin simptome asemănătoare: dureri în gât, tuse, febră. Deseori apar şi episoadele de frisoane, transpiraţii reci şi febră. În cazul gripei propriu-zise, simptomele şi starea de disconfort sunt spontane şi foarte puternice, încât persoana suferindă poate numi exact momentul în care s-a declanşat gripa.

Nas înfundat, simptom tipic

Nasul înfundat are o frecvenţă de 80% în cazurile de răceală. De îndată ce răceala se extinde la zona superioară a nasului, vorbim deja despre sinuzită. 0 infecţie uşoară a ţesutului conjunctiv sau o extindere a agenţilor patogeni în timpan (prin trompa lui Eustachio) conduce la o infecţie a timpanului în primele zile de boală.

Importanţa sistemului imunitar

Sistemul imunitar funcţional este condiţia de bază pentru a reuşi să depăşim sănătoşi sezonul rece. O alimentaţie bogată în vitamine, cu fructe şi legume din plin, mişcare multă în aer liber, şedinţe de saună sau aplicarea cu regularitate a metodelor Kneipp sunt doar câteva modalităţi de întărire a sistemului imunitar.

Ce mai puteţi face?

Evitaţi strângerea mâinilor altor persoane, evitaţi aglomeraţiile şi practicaţi inhalaţiile. Împotriva gripei există un singur remediu: vaccinarea anuală.

Ce nu trebuie să faceţi?

Din cauza efectelor secundare, nu trataţi niciodată răceala copiilor cu acid acetilsalicilic (aspirină)! Nici antibioticele nu vor ajuta. Acestea vor fi incluse în tratament numai în cazul instalării unei infecţii secundare bacteriene. În cazul în care simptomele se menţin pentru o perioadă îndelungată, consultaţi un medic pentru a evita orice complicaţii severe!

Sănătate tuturor!

Poliţia în acţiune

Sancţiuni aplicate de poliţiştii rutieri

În ultimele 24 de ore, poliţiştii din cadrul Serviciului Rutier Argeş şi cei ai structurilor municipale şi orăşeneşti de poliţie rutieră au continuat acţiunile pentru prevenirea evenimentelor rutiere, precum şi pentru conştientizarea conducătorilor auto cu privire la riscurile la care se expun şi îi expun pe ceilalţi participanţi la trafic prin nerespectarea regulilor de circulaţie.

Ca urmare a abaterilor constatate, au fost aplicate 193 de sancţiuni contravenţionale în valoare totală de aproape 60.000 de lei, au fost reţinute în vederea suspendării dreptului de circulaţie 24 de permise de conducere şi au fost retrase 4 certificate de înmatriculare.

Conducea fără drept şi sub influenţa băuturilor alcoolice

În ziua de 11 februarie a.c., poliţiştii din cadrul Poliţiei Oraşului Mioveni l-au depistat pe D.P.M., de 19 ani, din Mioveni, care, în timp ce conducea un autovehicul pe strada 7 septembrie 1485 din Mioveni, fără a poseda permis de conducere, ar fi produs un eveniment rutier soldat doar cu pagube materiale.

Tânărul se afla sub influenţa băuturilor alcoolice. Acestuia i-au fost recoltate două probe biologice de sânge pentru stabilirea alcoolemiei.

În cauză a fost întocmit dosar de cercetare penală conform art. 335 şi 336 din Codul Penal.

Reţinuţi de poliţişti

Poliţiştii din cadrul Poliţiei Municipiului Piteşti au reţinut pe bază de ordonanţă, pentru 24 de ore, pe O.M.C., de 23 de ani, din Davideşti, bănuit de săvârşirea infracţiunii de loviri sau alte violenţe.

Din cercetări, poliţiştii au stabilit că, în data de 6 februarie a.c., pe fondul unui conflict spontan, cel în cauză ar fi lovit persoana vătămată cu un obiect contondent.

Tânărul a fost reţinut pe bază de ordonanţă pentru 24 de ore, urmând a fi prezentat Parchetului de pe lângă Judecătoria Piteşti cu propunere de luare a unei măsuri preventive.

Cercetările continuă pentru stabilirea întregii activităţi infracţionale.

*

Poliţiştii din cadrul Poliţiei Municipiului Piteşti au reţinut pe bază de ordonanţă, pentru 24 de ore, pe G.M.C., de 32 de ani, din comuna Uda, bănuit de săvârşirea infracţiunii de tâlhărie.

În urma cercetărilor, poliţiştii au stabilit că, în seara zilei de 11 februarie a.c., în timp ce se afla într-un local de pe raza municipiului Piteşti, bărbatul ar fi sustras din geaca persoanei vătămate un portofel conţinând suma de circa 1500 de lei şi documente personale. Acesta a fost observat de persoana vătămată, care l-a urmărit, iar când i-a solicitat restituirea portofelului, a fost agresat fizic de cel în cauză pentru a păstra bunul sustras şi a-şi asigura scăparea.

Bărbatul a fost depistat, iar prejudiciul a fost recuperat şi restituit persoanei vătămate.

Faţă de cel în cauză a fost luată măsura reţinerii pentru 24 de ore, urmând a fi prezentat Parchetului de pe lângă Judecătoria Piteşti cu propunere de luare a unei măsuri preventive.

Activităţi pentru combaterea delictelor silvice

Poliţiştii Inspectoratului de Poliţie Judeţean Argeş au acţionat pe raza de competenţă, pentru combaterea tăierii, sustragerii şi comercializării ilegale de material lemnos, ocazie cu care au depistat 8 persoane cu vârste cuprinse între 17 şi 62 de ani, care transportau pe drumurile publice cu atelaje sau mujloace de transport auto aproape 4,5 m.c. material lemnos, diverse esenţe, fără documente legale de provenienţă.

Ca urmare a abaterilor constatate, au fost aplicate 8 sancţiuni contravenţionale, în valoare totală de 45.000 de lei, iar materialul lemnos a fost confiscat şi predat ocoalelor silvice competente.

UMOR LA REFLECTOR

Pictorul Degas a asistat la o licitaţie unde un tablou al său, aparţinând unui bogătaş, s-a vândut cu 50.000 de franci. Cineva i s-a adresat:

- Cum vă simţiţi, maestre?

- Ca un cal de curse care a câştigat marele premiu şi el capătă numai ovăz.

Un prieten care l-a vizitat pe marele inventator Edison, l-a întrebat:

- Bine, măi Thomas, de ce nu repari poarta pe care am deschis-o atât de greu?

- Pentru că fiecare intrare şi ieşire sporeşte volumul apei din rezervorul meu cu 5 litri, a precizat ingenioasă gazda.

Deoarece uitase să-şi ia ochelarii, Einstein i-a cerut chelnerului să-i citească lista cu meniuri. Acesta i-a răspuns:

- Nu pot, domnule! Nici eu nu ştiu a citi. Sunt analfabet ca şi dumneavoastră…

☺ ☺ ☺

– Piesa asta a lui Caragiale – Năpasta – poate fi socotită ca şi căzută, a spus un adversar al marelui dramaturg înainte de spectacol.

– Da, însă căzută din cer! a ripostat Delavrancea care auzise pronosticul.

Coşbuc trecea foarte rar pe la Terasa Oteteleşeanu, locul de întâlnire al scriitorilor, dar a nimerit o dată acolo, când cafeneaua era goală.

– Domnule, i s-a adresat un chelner, luaţi loc la altă masă, aceasta este rezervată poeţilor!

– Scuzaţi-mă! a spus Coşbuc şi s-a mutat alături.

Regele Mihai a murit... Trăiască Regele!

România este monarhie de peste 2000 de ani

Deşi Regele Mihai a murit, fiind înmormântat la Catedrala din Curtea de Argeş, într-un mod destul de sărăcăcios datorită rangului şi meritelor sale, totuşi românii trebuie să-şi aducă aminte de instituţia monarhică şi nu de personalităţile din anturajul fostului Rege, printre care şi fiica acestuia, care a fost mandatată de însuşi Regele Mihai I la succesiunea tronului.

De la început trebuie precizat că România, de la Burebista şi Decebal a existat instituţia monarhică, respectiv Regele, care apoi s-a transformat în Domn sau Domnitor, pentru ca după învingerea turcilor la Plevna să fie „uns“ ca Rege de către Parlamentul României în aprilie 1866, Regele Carol I al României.

Aşa cum spuneam în titlu, Regele Mihai a murit. Numai că principiile de viaţă ale acestui „titan“ care a condus România de la 6 septembrie 1940 până la 30 decembrie 1947 vor rămâne veşnic în memoria generaţiilor viitoare. De aceea am considerat necesar să publicăm post-mortem discursul Majestăţii Sale Regele Mihai I, ţinut la 25 octombrie 2011, cu ocazia Zilei Forţelor Armate pe care Regele, în calitatea sa de fost comandant al Armatei Rmâne, a iubit-o până la dăruirea totală. Aici, în acest discurs, succint, fostul Rege prezintă schematic atât viaţa sa personală, plină de greutăţi, dar mai cu seamă prezintă câteva repere necesare dezvoltării viitoare a naţiunii române pe care Regele a iubit-o încă de când era copil. Regele Mihai a dus o viaţă austeră de când era copil foarte mic, iar când era şcolar i s-a pregătit o clasă în care erau copii din toate păturile sociale. Acesta pentru ca viitorul Rege să cunoască viaţa cetăţenilor cu toate greutăţile lor.

Oare acum la Liceul Jean Monnet unde învaţă odraslele „miliardarilor de carton“ din România se mai practică un asemenea mod absolut necesar pentru creşterea şi dezvoltarea clasei politice actuale româneşti? Răspunsul este NU. Amintim în acest sens ce spunea poetul nostru naţional Mihail Eminescu: „ai noştri tineri, la Paris învaţă...“. Cu alte cuvinte, majoritatea reprezentanţilor de frunte ai politicienilor îşi trimit fără merit copiii să înveţe în şcoli de prestigiu din Europa sau America, departe de cultura şi învăţământul pe care Spiru Haret a statornicit-o. Acesta era Regele Mihai şi învăţămintele pe care acesta ni le-a lăsat pentru generaţiile viitoare.

Discursul Majestăţii Sale Regelui Mihai I ţinut în Parlamentul României, la 25 octombrie 2011

Doamnelor şi domnilor senatori şi deputaţi,

Sunt mai bine de şaizeci de ani de când m-am adresat ultima oară naţiunii române de la tribuna Parlamentului. Am primit cu bucurie şi cu speranţă invitaţia reprezentanţilor legitimi ai poporului.

Prima noastră datorie astăzi este să ne amintim de toţi cei care au murit pentru independenţa şi libertăţile noastre, în toate războaiele pe care a trebuit să le ducem şi în evenimentele din Decembrie 1989, care au dărâmat dictatura comunistă. Nu putem avea viitor fără a respecta trecutul nostru.

Ultimii douăzeci de ani au adus democraţie, libertăţi şi un început de prosperitate. Oamenii călătoresc, îşi împlinesc visele şi încearcă să-ş i consolideze familia şi viaţa, spre binele generaţiilor viitoare. România a evoluat mult în ultimele două decenii.

Mersul României europene de astăzi are ca fundament existenţa Parlamentului. Drumul nostru ireversibil către Uniunea Europeană şi NATO nu ar fi fost posibil fără acţiunea, întru libertate şi democraţie, a Legislativului românesc de după anul 1989.

Dar politica este o sabie cu două tăişuri. Ea garantează democraţia şi libertăţile, dacă este practicată în respectul legii şi al instituţiilor. Politica poate însă aduce prejudicii cetăţeanului, dacă este aplicată în dispreţul eticii, personalizând puterea şi nesocotind rostul primordial al instituţiilor Statului.

Multe domenii din viaţa românească, gospodărite competent şi liber, au reuşit să meargă mai departe, în ciuda crizei economice: micii întreprinzători şi companiile mijlocii, tinerii şi profesorii din universităţi, licee şi şcoli, cei din agricultură

Încearcă să-ş i facă datoria oamenii de artă, militarii, diplomaţii şi funcţionarii publici, deşi sunt puternic încercaţi de lipsa banilor şi descurajaţi instituţional. Îşi fac datoria faţă de ţară instituţii precum Academia Română şi Banca Naţională, deşi vremurile de astăzi nu au respectul cuvenit faţă de ierarhia valorilor din societatea românescă.

Sunt mâhnit că, după două decenii de revenire la democraţie, oamenii bătrâni şi cei bolnavi sunt nevoiţi să treacă prin situaţii înjositoare.

România are nevoie de infrastructură. Autostrăzile, porturile şi aeroporturile moderne sunt parte din forţa noastră, ca stat independent. Agricultura nu este un domeniu al trecutului istoric, ci al viitorului. Şcoala este şi va fi o piatră de temelie a societăţii.

Regina şi cu mine, alături de Familia noastră, vom continua să facem ceea ce am făcut întotdeauna: vom susţine interesele fundamentale ale României, continuitatea şi tradiţiile ţării noastre.

Nu m-aş putea adresa naţiunii fără a vorbi despre Familia Regală şi despre importanţa ei în viaţa ţării. Coroana regală nu este un simbol al trecutului, ci o reprezentare unică a independenţei, suveranităţii şi unităţii noastre. Coroana este o reflectare a Statului, în continuitatea lui istorică, şi a Naţiunii, în devenirea ei. Coroana a consolidat România prin loialitate, curaj, respect, seriozitate şi modestie.

Doamnelor şi domnilor senatori şi deputaţ,

Instituţiile democratice nu sunt guvernate doar de legi, ci şi de etică, simţ al datoriei. Iubirea de ţară şi competenţa sunt criteriile principale ale vieţii publice. Aveţi încredere în democraţie, în rostul instituţiilor şi în regulile lor!

Lumea de mâine nu poate exista fără morală, fără credinţă şi fără memorie. Cinismul, interesul îngust şi laşitatea nu trebuie să ne ocupe viaţa. România a mers mai departe prin idealurile marilor oameni ai istoriei noastre, servite responsabil şi generos.

În anul 1989, în ajutorul României s-au ridicat voci cu autoritate, venind de pe toate meridianele globului. Ele s-au adăugat sacrificiului tinerilor de a înlătura o tiranie cu efect distrugător asupra fiinţei naţiunii. A sosit momentul, după douăzeci de ani, să avem un comportament public rupt complet şi definitiv de năravurile trecutului. Demagogia, disimularea, egoismul primitiv, agăţarea de putere şi bunul plac nu au ce căuta în instituţiile româneşti ale anului 2011. Ele aduc prea mult aminte de anii de dinainte de 1989.

Se cuvine să rezistăm prezentului şi să ne pregătim viitorul. Uniţi între noi şi cu vecinii şi fraţii noştri, să continuăm efortul de a redeveni demni şi respectaţi.

Am servit naţiunea română de-a lungul unei vieţi lungi şi pline de evenimente, unele fericite şi multe nefericite. După 84 de ani de când am devenit Rege, pot spune fără ezitare naţiunii române:

Cele mai importante lucruri de dobândit, după libertate şi democraţie, sunt identitatea şi demnitatea. Elita românească are aici o mare răspundere.

Democraţia trebuie să îmbogăţească arta cârmuirii, nu să o sărăcească. România, ca şi toate ţările din Europa, are nevoie de cârmuitori respectaţi şi pricepuţi.

Nu trebuie niciodată uitaţi românii şi pământurile româneşti care ne-au fost luate, ca urmare a împărţirilor Europei în sfere de influenţă. Este dreptul lor să decidă dacă vor să trăiască în ţara noastră sau dacă vor să rămână separaţi.

Europa de astăzi este un continent în care popoarele şi pământurile nu se schimbă ca rezultat al deciziilor politicienilor. Jurământul meu a fost făcut şi continuă să fie valabil pentru toţi românii. Ei sunt toţi parte a naţiunii noastre şi aşa vor rămâne totdeauna.

Stă doar în puterea noastră să facem ţara statornică, prosperă şi admirată în lume.

Nu văd România de astăzi ca pe o moştenire de la părinţii noştri, ci ca pe o ţară pe care am luat-o cu împrumut de la copiii noştri.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

MIHAI R

Guvernanţi, salvaţi şi sprijiniţi cartea şi presa scrisă!

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „JURNALUL DE ARGEŞ"

Scandalul de la Casa de Cultură Bascov ia amploare

Lorena Toma: „Colegele mele au fost jignite, un pic hărţuite. Mi s-a cerut demisia"

Vicele Nedelea: „Na fost niciun scandal"

Viceprimarul Gheorghe Nedelea, căruia, după şedință, Lorena Toma i-a transmis un mesaj în care a catalogat atitudinea unor consilieri drept atac la persoană, spune că scandalul a luat o amploare mult prea mare.

„Nu este nimic grav. S-a dat prea mare importanță pe un mic eveniment, acolo, pe o reducere de buget. Legat de subiectul Lorena nu am nimic de comentat, îi recunosc meritele, dar nu vreau să fac comentarii. N-a fost nicin scandal. În urma unei analize s-a supus la vot o reducere de buget terțiar pentru Casa de Cultură. S-au cerut foarte mulți bani şi ni s-a părut nejustificat, în număr foarte mare, aproape în unanimitate, am votat să tăiem două miliarde de lei, pentru că e un an mai greu, datorită măririi salariilor. E o chestie care a luat amploare de la un lucru de nimic. Nu s-a cerut demisia lor. Eu nu am ştiință de acest lucru. Şedința a durat trei ore jumate, dar nu s-a cerut nicio demisie. Fiecare spune ce vrea. Trăim într-o lume nebună şi într-o minciună totală", a declarat, pentru Jurnal de Argeş, viceprimarul comunei Bascov, Gheorghe Nedelea.

IZABELA MOICEANU

Ziarul „IMPULS"

Un nou premiu pentru Mioveni

În data de 5 Februarie 2018, în Paris la Biroul Consiliului Europei au avut loc întâlnirea anuală de coordonare a evenimentului „Săptămâna Europeană a Democrației Locale" (SEDL) şi ceremonia de premiere a oraşelor care s-au implicat activ în promovarea manifestării şi dezvoltarea spiritului civic. Şedința a fost condusă de vicepreşedintele Congresului Autorităților Locale şi Regionale - doamna Gaye Doganoglu şi domnul Dimitri Marchenkov - Director Adjunct în cadrul Departamentului de Cooperare şi Relații Externe. Mioveniul a obținut diploma „Partener de 12 stele" din partea Congresului Autorităților Locale şi Regionale pentru organizarea activităților de promovare a democrației locale desfăşurate în octombrie 2017 în oraşul argeşean. Oraşul Mioveni a primit această distincție pentru a treia oară consecutiv. Delegația din Mioveni a participat alături de omologi din oraşe din alte țări: Ucraina, Suedia, Turcia, Polonia, Portugalia, Franța, dar şi de Râmnicu Vâlcea - România. Fiecare participant la reuniune a prezentat exemple de bune practici din evenimentul Săptămâna Europeană a Democrației Locale, desfăşurat în perioada 9-15 octombrie 2017. De asemenea, au avut loc discuții şi dezbateri privind perioada de desfăşurare a activităților şi tematica evenimentului Săptămâna Europeană a Democrației Locale pentru anul 2018.

Ziarul „ATITUDINE ÎN ARGEŞ"

Ducele de Albota intervine în scandalul legat de subfinanţarea Casei de Cultură din Dascov

Ion Dumitru: „V-ați supărat pentru că a auzit lumea de voi?"

Persoană cu vechime venerabilă în partid, dar si cu merite recunoscute (vezi actuala accedere în funcția de vicepreşedinte național al Asociației Comunelor), Ion Dumitru, edilul şef din Albota, nu se sfieşte să îşi spună, cu voce tare, părerile personale. Chiar dacă se referă la „curtea" unui coleg, în cazul de față prietenul Gheroghe Stancu, primarul din Bascov. Admonestarea, postată recent în spațiul virtual, se referă la finanțarea insuficientă a activităților Casei de Cultură „Adriana Trandafir" din Bascov, instituție care, afirmă vecinul din Albota, a contribuit serios la punerea pe hartă, de fapt, a comunei limitrofe Piteştiului. Şi noi îi dăm, pe deplin, dreptate!

Ion Dumitru:

„Avem probleme pe plan local! A dat în fiert consiliul local Bascov. Supărare mare pe cultură, asta pentru că o au, este performantă. Dacă ați fi în situația mea, să fiu obligat să țin o persoană pe care nici la şedințe nu mai mi-o primesc?... Cum ar fi? V-ați supărat pentru că a auzit lumea de voi? Cu gazele, asfaltul ați fi făcut un pic vâlvă prin colegiu şi pa, puține comune au oameni pricepuți la cultură! Voi, într-o perioadă foarte scurtă ați ajuns vârf de lance, şi acum cădeți în cap? Erați foarte uniți! Sunați adunarea!"...

Ziarul „ANCHETA"

Primarul Ion Gârieanu - la ora bilanţului

Proiecte de milioane de euro demarate în 2017 la Bogaţi

2017 a reprezentat pentru administrația locală a comunei Bogați un an plin de proiecte, unele dintre ele fiind deja finalizate, altele fiind în derulare şi urmând să fie continuate şi pe parcursul lui 2018. Primarul Ion Gîrleanu a reuşit să realizeze investiții în aproape toate domeniile de interes, de la infrastructura de drumuri şi utilități, până la cea educațională sau culturală. Trăgând linie, iată care sunt cele mai importante dintre proiectele demarate de Primăria şi Consiliul Local Bogați în 2017:

■ S-a demarat înființarea rețelei de canalizare şi stația de epurare, finanțate de MDRAP, investiție în valoare de 8.973.610,46 lei. Anul acesta continuă lucrările şi trebuie executate branşamentele electrice. ■ A fost întocmit un alt proiect de extindere a sistemului de canalizare, în valoare de 4.267.299 lei, şi se aşteaptă semnarea contractului de finanțare. ■ Tot în 2017, a fost demarată construcția unui pod din beton armat în satul Suseni, proiect de asemenea finanțat de Ministerul Dezvoltării, având o valoare de 1.931.777 lei şi care este în derulare.

■ S-a depus un proiect de modernizare a mai multor drumuri din Bogați, în total aproximativ 12 km, pentru finanțare prin PNDL. ■ A fost întocmit plan urbanistic general al comunei Bogați, investiție în valoare totală de 129.815 lei. ■ S-au finalizat lucrările la obiectivul de investiție „Modernizare iluminat public în comuna Bogați, județul Argeş". ■ Proiectul „Execuție foraj în satul Bogați", în valoare de 157.182 lei, este în derulare, prin finalizarea acestuia urmând să se rezolve problema apei pe timpul secetei. ■ S-a depus la Ministerul Energiei un proiect privind înființarea unui sistem de distribuție gaze naturale cu o valoare de 8.000.000 lei. ■ A fost reabilitată Şcoala Gimnazială „Radu cel Mare", unde s-a înlocuit tâmplăria şi s-au efectuat reparații capitale de consolidare a zidului dinspre terenul de sport.

■ S-a obținut aprobarea pentru construcția unui Centru Cultural modern, efectuându-se toate procedurile corespunzătoare - concesionare teren pentru Guvernul României, licitație, semnarea contractului de finanțare, iar autoritățile locale speră ca această investiție să fie finalizată până la sfârşitul anului 2018.

N.C.

Nume noi pentru mai multe străzi din Mioveni

Deoarece în ultimii ani oraşul Mioveni a cunoscut o expansiune deosebită în domeniul imobiliar, în special în zonele din preajma cartierelor Mioveni, Colibaşi şi Racovița, conform legislației şi normelor actuale. Consiliul Local a pus în aplicare două Hotărâri care privesc nomenclatorul stradal al oraşului Mioveni, denumirea/redenumirea unor străzi şi actualizarea adreselor poştale. În acest sens, mai multe străzi din cartierele Mioveni, Colibaşi şi Racovița, în special cele adiacente arterelor principale, şi-au schimbat denumirea, iar în zonele de pe raza administrativă a oraşului, acolo unde s-au făcut extinderi de rețea şi nu exista o actualizare din punct de vedere topografic şi administrativ, au apărut noi artere.

Ziarul „ARGEŞUL"

Flacăra d-lui Manu

Apoi, nu doar eu m-am săturat ca şi-n anul Centenarului Marii Uniri să stăm cu fața tot spre trecut. Sigur, înțeleg bine că le datorăm enorm ctitorilor Unirii, eroilor Independenței României şi ca atare este firesc să continuăm şi anul acesta - şi în veci! - să le aducem recunoştința noastră, dar să ne mai întoarcem şi cu fața spre viitor. Că prea mult ne uităm spre trecut ne împăunăm cu ce au făcut ei, eroii, ei, Brătienii, ei, oamenii politici fără pereche. Îl invit pe dl. Dan Manu - şi pe toți colegii Domniei Sale - ca flacăra pe care a aprins-o la Muzeul Goleşti, cu vreo două săptămâni în urmă, să fie de acord s-o purtăm cu toții - parlamentari, oameni politici şi de cultură, primari, consilieri ş.a.m.d. - pe drumurile satului argeşean, să luminăm cu ea realitățile nu întotdeauna confortabile şi să le schimbăm în bine. Satul este, ar trebui să fie în egală măsură, un spațiu al tradiției, dar şi al inovației, al modernității. Este? Păi, nu prea este. Ori a rămas prea arhaic în unele locuri, ori în altele s-a modernizat de nu mai ştii al cui este. Cu diletantisme politice, cu găselnițe electorale, cu mortificări neghioabe.

MIHAI GOLESCU

Ştiaţi că?

Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 *a fost făcută de două partide:* PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT ROMÂN *(actualul PSD)* şi PARTIDUL NAŢIONAL ROMÂN *(actualul PRM)*

PSD are nevoie de un congres rapid, extraordinar!

PSD-işti din România, uniţi-vă! Altfel „muriţi politic"

O ştire de utlimă oră, aduce la cunoştinţa „poporului PSD-ist", prin comunicatul destul de ambiguu al preşedintelui Liviu Dragnea, că în jurul datei de 10 sau 20 martie, conducerea „poporului PSD-ist" va organiza un congres. Acest lucru, considerăm că este de bun augur pentru acest partid, care a început să se clatine în interiorul său din toate încheieturile politice. Considerăm că totul a început datorită preşedintelui Liviu Dragnea care, având sau mai bine zis i s-au înscenat unele probleme grave politice pe care domnia sa nu ştie să le gestioneze. Această dovadă este certă, atunci când Liviu Dragnea şi-a promovat voinţa sa fermă fără ca să fie consultat baza partidului. El nu înţelege că partidul PSD şi „poporul PSD" nu împărtăşeşte nici 10% din măsurile impuse prin forceps chiar asupra unor lideri importanţi ai partidului. Amintim în acest sens, „debarcarea" numărului doi din partid, domnul Bădălan de la Giurgiu. De fapt, domnul preşedinte Dragnea are un principiu total greşit, anti-democratic. Cine nu face ce spun eu, poate să plece din partid! Acest lucru este foarte grav pentru acest partid de stânga. Am spus de stânga pentru că România, în proporţie de 70% este de stânga datorită nivelului de viaţă destul de precar. Restul de 30% poate reprezenta o dreaptă pe care noi o considerăm „nedreaptă" datorită faptului că iubita noastră clasă politică ascultă orbeşte directivele „nedrepte" aplicate stalinist în România. Acest congres, dacă îl va propune pe Liviu Dragnea să candideze la preşedinţia României alături de „sponsorul său spiritual"-Klaus Iohannis, va reprezenta o mare greşeală politică pe care Liviu Dragnea, dacă şi-o asumă, va contribui esenţial la distrugerea ideilor pentru care în 1918 au făcut Unirea României. Datorită acestui lucru, am pus la începutul paginii, fotografiile celor care au contribuit esenţial la actul din 1918, act pe care în ultimul an de pregătire a centenarului, se pare că conducerea PSD centrală ignoră acest act.

DUMITRU CÂRCENI